10

ALPHABETUM

GRANDONICO - MALABARICUM

SIVE

SAMSCRUDONICUM.

ROMAE MDCCLXXII.

Typis Sac. Congregationis de Propag. Fide.

Praesidum Facultate.

CLEMENTI . XIIII . P . O . M

TVTORI . FIDEI . ET . CVSTODI . RELIGIONIS

CVIVS . VIRTVTE . FELICITATE . IVSTITIA

SOLLICITVDO . OMNIVM . ECCLESIARVM

PROVIDE . ET . SANCTE . SVSTINETVR

ALPHABETVM . GRANDONICVM . MALABARICVM

SEV . SAMSCRVDONICVM

QVOD . AD . LATIVS . LONGIVSQVE . PROFERENDVM

CHRISTI . EVANGELIVM . INTER . INDICAS . GENTES

NVNC . PRIMVM . IN . TYPOGRAPHIA . SACR. CONGR

DE . PROPAGANDA . FIDE

INGENTI. SVMPTV. SCALPTVM. CONFLATVM. ET. EXCVSVM. EST

STEPHANVS . BORGIA

A . SECRETIS . SS. CONGREGATIONIS

OB . MERITORVM . CVMVLVM

ET . RARVM . SVMMI . SACERDOTII . EXEMPLAR

INDVLGENTISSIMO. AC. CLEMENTISSIMO. PRINCIPI

ANIMO . LIBENS

OFFERT . COMMENDAT

LECTORI
ERUDITO

IOHANNES CHRISTOPHORUS AMADUTIUS
Praeses Typographiae Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide.

1. *Novum prorsus peregrini Idiomatis Alphabetum nunc exhibemus, ut hisce veluti exoticarum lautitiarum primitiis Christianae Religioni, tum Litterato Orbi litare nos videamur. Alphabetum nempe Grandonico-Malabaricum, seu Samscrudonicum hoc est, unum scilicet ex tribus, quae in vastissima Malabarensi Regione usurpantur, quae quidem a Promontorio Comorino ad Canarense Regnum pertingit, & in qua quatuor Dynastae summas tenent, idest Cocini, Samorini, seu Calicuti, Travancori, & Canarai; quemadmodum & quatuor Religiones ibidem coluntur, Ethnica nimirum, Nestoriana, Iacobitica, & Catholica. Commode tres has Linguas accurate distinguit Clemens Peanius Alexandrinus, Carmelita Excalceatus Provinciae Pedemontanae, qui per plures annos Apostolicae Missioni Verapolensi, quae sui Ordinis Alumnis centum, & amplius abhinc annis concredita est, operam dedit: quique Romam redux & sacri muneris rationem reddere, & nobis ad huius Linguae instrumenta typographica scite paranda dux, & magister optimus opportune esse potuit, ut proinde eius etiam diligentia,*

ac eruditionis copia, qua rem hanc & in Prologo, & in ceteris Alphabeti partibus pertractavit, nobis eadem vel repetendi, vel uberius etiam tradendi otium nunc fecerit, ac pauca alia dumtaxat nobis praefanda reliquerit. Quare eodem sedulo Operas dirigente, huius Idiomatis elaborati typi, & characteres conflati nunc primum sunt in hac Typographiae nostrae officina regio plane sumptu, & apparatu; quandoquidem cum LI. radicales litterae censeantur, XVI. nempe vocales, & XXXV. consonantes, ex quibus dein aliae, veluti secundariae procedunt, quas compositas, seu potius litterarum nexus appellaveris, eo sane processit characterum, seu typorum copia, ut MCXXVIII. numerentur, atque ex ea non leve etiam Typographis in perquirendis, ac simul etiam nectendis singulis harum litterarum formis confletur negotium.

II. *Alia sane Indicarum Linguarum Alphabeta ex Typographia Orphanotrophei, quod Halae Magdeburgicae ad exemplum huius nostrae supra omnem imitationem Congregationis, Collegii, & Typographiae conditum pro Heterodoxae Religionis incremento, & propagatione iamdiu nos prodiisse vidimus; ac inter cetera Telugicae, & Tamulicae Linguae praesertim nonnulla specimina innotuerunt, cura Beniamini Scultzii, qui Catechismum, & alia Ethices Opuscula hisce conscripta linguis vulgavit anno CIOIOCCXLVI., quemadmodum & Tamulicae Linguae Grammaticae Institutiones, auctore Bartholomaeo Ziegenbalgio Regis*

gis Daniae apud Indos Orientales Missionario, antea excusae fuerant anno CIƆIƆCCXVI. *Harum sane Linguarum Alphabeta nos etiam parare contendimus, ut per ea ceterorum, quae obtinemus, characterum ampla supellex, quae iamdiu personato Dorotheo Asciano, seu Matthiae Zimermannio* (1) *invidiam creavit, plenius augeatur. Verumtamen id honoris nobis nunc factum gratulamur, ut ad verae Religionis amplificationem, & ad Romanae Ecclesiae decus, hortante potissimum hac beatitudine temporum, quae nobis CLEMENTIS XIV. P. O. M. providentia, qua regimur, obtigisse gaudemus, huius Linguae formas, ac Orthodoxae Fidei placita, & rudimenta hisce consignata typis, quae propediem in lucem emittentur, primi omnino protulisse gloriaremur: Innotuerant sane aliqua ex parte Litterato Orbi huiusmodi Grandonico-Malabarici, seu Samscrudonici characteres, quibus scilicet Herbarum nomina designata videri possunt in Horto Indico Malabarico, quod opus per Henricum Van Rheedeium Malabarici Regni Gubernatorem, & Ioh. Casearium Ecclesiasten in Coccino cum notis, & commentariis Arnoldi Syenii, & Ioh. Commelinii editum est Amstelodami* IX. *Voluminibus instructum an-*

(1) *Montes Pietatis Romanenses*; in Tractatu sane calumnioso: *de Nervis rerum gerendarum Romanae Ecclesiae*; *Lipsiae* 1670. 4. CL. *pag.* 522. *& seqq.*

no CIↃIↃCLXXVIII. (1), *& in quo nempe Regni Malabarici Plantae rariores Latinis, Malabaricis, Arabicis, & Brammhanicis characteribus, nominibusque expressae, & una cum floribus, fructibus, & seminibus delineatae exhibentur. Verum nec singuli characteres, nec qui ibidem habentur, typographicis formis expressi conspiciuntur, sed aere incisi in Tabulis prostant, quemadmodum & iisdem characteribus in lignea Tabula expressis habetur testimonium Emmanuelis Carnerii Interpretis Societatis Indico-Belgicae, ut & vulgares Malabarico-Tamulici insculpti deprehenduntur in Tabula pariter lignea, quam scilicet in Prologo* (2) *dedit Peanius noster. Ceterum Carolus Mortonius Medicus, & Societatis Regiae Londinensis a Secretis in Eduardi Bernardii Oxoniensis* Orbis Eruditi Litteratura (3), *seu in Tabula* XXVII. *Alphabetorum, quam a se restauratam, & supplementis quibusdam auctam charta maxima rursus edidit anno* CIↃIↃCCLIX., *commode col.* VII. *aliquot Litteras, quae Malabaricae inscribuntur, exhibuit, sed quae Tamulicae potius sunt, ut intuenti patebit. Desideratur quapropter Alphabetum hoc ipsum in ampla illa Alphabetorum Collectione, quam, adscitis quinetiam Orationibus Dominicalibus ducentis litterarum, & idio-*

(1) *Typis Iob. Van Samerenz in fol.*
(2) §. XII. *pag.* 12.
(3) *Edit. ann.* 1689.

& idiomatum generibus expressis, edidit Lipsiae anno CIↃIↃCCXLVIII. typis Gott. Frid. Rumffii (1) *Ioh. Frid. Fritzius, cui succenturiatus accessit Beniaminus Scultzius, quem supra laudavimus; Quandoquidem Tamulicae litterae sunt, quae ibidem pro Malabaricis proponuntur. Deest postremo etiam in Magno Lexico Encyclopedico, ubi idiomatum omnium Alphabeta recensentur, quamquam tamen Grandonicum Alphabetum Brammhanibus sacrum exhibeatur, ac interim aliqua ibidem etiam de Samscrudonico leviter attingantur.*

III. Quare par fuit, ut de hac Lingua nova & incognita prorsus nunc paullo fusius tractaretur, quod sane in Prologo accurate peractum a Peanio nostro deprehendes, ubi etiam nonnulla proferuntur, quae ad Grammaticam, cuius edendae stat consilium, pertinere potius videantur. Succedunt Prologo XI. Capita, quorum primum est de vocalibus litteris; II. de consonis simplicibus; III. de consonis compositis; IV. de litteris binis, ac ternis compositis; V. de aliis consonis duplicibus; VI. de litteris finalibus; VII. de variis litterarum nexibus; VIII. de recta pronunciandi ratione; IX. de litteris deficientibus; X. est de notis numericis, quas in VIII. Tabulas redegit;

(1) Orientalisch- und Occidentalischer Sprachmeister / &c.

degit ; ac XI. tandem succedit, quod Christianam Catechesim pro Tironum exercitatione comprehendit. Adnotat quinetiam Peanius noster ad calcem, inter Malabaricas voces aliquas adesse, quae cum Syriacis, vel Chaldaicis affinitatem habeant, ut sane habere etiam animadvertit Maturinus Veyssierreius La-Crozius in eius Epistola ad Ioh. Chamberlaynium (1), *qui putat una cum Religione Christiana Syrorum litteras penetrasse in remotissimas Orientis partes, in Taprobanam nempe Insulam, seu Sieledivam, quam nunc* Ceylan *dicunt, in Dioscoridem, sive Zocotoram, in Malleicam, & Callianam, quae Regiones nunc* Malabar, *&* Calecut *audiunt, & in quibus etiamnum non pauci ex iis populis Christiani supersunt, qui Syrorum elementis, & idiomate in Liturgiis utuntur. Testis hac de re esse etiam potest MS. Codex, in quo haberur* Ordo baptizandi iuxta ritum Chaldaeorum Syriace, *qui descriptus innuitur iussu Iulii Antonii Sanctorii per Gasparem de Malavar Indum, servum olim, deinde Diaconum, & familiarem Rever. D. Haanen Ignatii olim Patriarchae Iacobit., unum ex Praeceptoribus Linguae Chaldaicae, & Arabicae in Collegio Neophytorum Romae, mense Iulio anno* CIƆIƆLXXX., *qui Codex fuit Salomonis Nigri Damasci Syriae, Schismatici hominis, qui, emen-*

(1) *Thesaur. Epistolic. La-Crozian. Lipsiae* 1742. *Tom.* III. *Epist.* 42. *pag.* 83., *& seq.*

ementita Romana fide, Cathedram Linguae Syriacae in Archigymnasio Romanae Sapientiae, & Arabicae in Collegio Urbano de Propaganda Fide spatio annorum IV. obtinuit, ut ex vita, quam de se ipso conscripsit (1), *manifeste patet, quique dein in Angliam rediit, ac denuo etiam Halam Magdeburgicam petiit, ubi Heterodoxorum operibus ad Religionem spectantibus inserviebat, ut & eiusdem Orphanotropheo Libros suos plures donaverit, qui recensentur in Catalogo Codicum Mss. laudati Orphanotrophei, quem habes in Epistola Theophili Sigefridi Bayerii ad La-Croxium* (2). *Certe Saeculo VI. litteras Syriacas in Malabarensibus Regionibus una cum Christiana Religione cultis fuisse suadent praesertim, quae Cosmas Aegyptius Monachus, Indopleustes dictus, anno circiter 1XXXV., imperante Iustiniano, scriptis mandavit* (3): Ἐν τῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ ὁν τῇ ἑωτέρᾳ Ἰνδίᾳ, ἔνθα τὸ Ἰνδικὸν πέλαγός ἐστι,

(1) *Memoria Nigritiana, hoc est Salomonis Negri Damasceni vita, olim ab ipsomet conscripta, nunc autem accessionibus quibusdam illustrata &c. Edidit Gottlieb Anastasius Freylinghausen. Halae Salicae impensis Orphanotrophei* 1764. *pag.* 3., & 4.

(2) *Cit. Thesaur. Tom. I. Epist.* 3. *pag.* 19.

(3) *Opinio de Mundo Lib.* III. *pag.* 178., & 179. *Tom.* II. *Collectionis Novae Patrum, & Scriptor. Graecor. per Bernard. de Montfaucon Parisiis* 1706.

ὅςι, καὶ Ἐκκλησία Χριςιανῶν ὅςὶν ἐκεῖ κ κληρικοὶ, κ πιςοὶ, ὐκ οἶδα ἢ εἰ καὶ περαιτέρω· ὁμοίως, καὶ εἰς τὴ λεγομένω Μαλὲ, ἔνθα τὸ πέπερι γίνεται· κ ἐν τῇ Καλλιάνᾳ δὲ τῇ καλουμένῃ, κ Ἐπίσκοπός ὅςιν ἀπὸ Περσίδος χειροτονούμενος. ὁμοίως καὶ ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Διοσκορίδου κ τὸ αὐτὸ Ἰνδικὸν πέλαγος, ἔνθα καὶ οἱ παροικοῦντες Ἑλλήνιςὶ λαλοῦσι, παροικοι τῆς Πτολεμαίων τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον τὴ Μακεδόνα ὑπαρχόντων, κ κληρικοί εἰσιν ἐκ Περσίδος χειροτονούμενοι· καὶ πεμπόμενοι ἐν τοῖς αὐτόθι, καὶ Χριςιανῶν πλῆθος.

In Taprobana Insula ad interiorem Indiam, ubi Indicum pelagus exstat, Ecclesia Christianorum habetur, ubi Clerici, & fideles reperiuntur: an ulterius etiam, ignoro. Similiter in Male, ut vocant (*unde Malebarr*), ubi gignitur piper. In Calliana vero (sic nuncupant) Episcopus est, in Perside ordinari solitus. Similiterque in Insula, quae Dioscoridis vocatur, in eodem Mari Indico sita, cuius incolae Graece loquuntur, suntque coloni a Ptolemaeis Alexandri Macedonis successoribus istuc deportati, Clerici reperiuntur, ex Perside, ubi ordinantur, eodem transmissi; ibi etiam Chri-

stia-

ſtianorum multitudo verſatur. *Conſule hac de re, quae erudite Montfauconius diſſerit in Praefatione* (1) *ad ipſam Coſmae Chriſtianam Topographiam. Addit praeterea La-Crozius ſupra laudatus* (2) *Chriſtianos Malabarenſes iis uti litteris, quae Chaldaicis, ſeu Syriacis antiquis characteribus, qui Eſtranghelo vulgo dicuntur, reſpondent, ut ex quibuſdam ſchedis inde allatis, quae in Bibliotheca Regia Berolinenſi ſervantur, ſe deprehendiſſe affirmat, & ut etiam patet ex Miſſali Ms. iiſdem Chaldaicis litteris conſcripto, quod paucis ab heinc annis Florentius Polonus Epiſcopus Areopolitanus, & Vicarius Apoſtolicus in Serra Malabarum Romam miſit ad Sacram Congreg. de Prop. Fide, ut eius typis excuderetur.*

IV. *Malabares vero ſcripta ſua metrica potius, quam ſoluta oratione condere gaudent, ac multi inter eos idcirco omni tempore exſtiterunt Poetae, qui hiſtorias, & res ad Religionem pertinentes verſibus conſignarunt, & quidem vario modo. Tria enim metri genera potiſſimum in eorum Poeſi, quam* ഇവി Cavì *nominant, uſuveniunt, unum, quod XIV. pedibus conſtat, ac* പരുവം Paruvam *dicitur; alterum vero, quod*

(1) *Cap.* III. §. VI. *pag.* X.
(2) *Cit. Tom.* III. *Epiſt.* 42. *pag.* 82.

quod primum versum ex xviii. pedibus, secundum ex xii. habet, & ಕನ್ನಂ Kánnam *vocatur; ac tertium tandem, cuius singuli versus ab Alphabeti litteris inchoantur, &* ಸಂಗಿರ್ತನಂ Sanghirttenam *appellatur. Bartholomaeus Ziegenbalgius testatur in eius Epistola ad La-Crozium* (1) *se iam concinasse* Delineationem Ethnicismi Malabarici, *quod Opus nondum editum Halae inter Mss. invenitur, & in eius Parte ii. totum de Philosophia Caput de Poesi agere affirmat. Nos heic haud inopportunum, neque iniucundum futurum censemus, si fragmentum Poematis de Dsipara heic nunc attulerimus, quod nobis Peanius noster communicavit, quodque metro, quod* ಪರುವಂ Paruvam *dicitur, & quo praesertim fabulosae eorum Numinum historiae, bella, & cetera ipsorum gesta conscripta habentur, conceptum est. Ex eo facile etiam quisque deprehendet, qua soni dulcedine carmina hoc idiomate, & hoc metri genere elaborata donentur, quae inest nimirum tribus prioribus syllabis ob harmoniae leges, quae in his potissimum perficiuntur. En illud:*

---

(1) *Cit. Thesaur. Epist. La-Croz. Tom. I. Epist.* 319. *pag.* 381., *& seqq.*

സ്വാമികൾക്കടക്കിയിരുന്നു കാസ്സുകൾ
പൂണ്ടുതെവം

സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രകിസ്നേഹിച്ചു
ദിച്ചിരുന്നു

ഞങ്ങൾക്കുതെവടാനം പലിക്കുന്നു
ക്കുണ്ടും കൊടുത്തും

ഞങ്ങൾക്കുന്നായ കലക്കവ്യസ്തം ബ
ഹുവിധം

കാശ്രുകിയ്യും ഞാനംകാനഹിനവും
ധാരിച്ചും

കാശ്രുടാനവ്യക്തിതെവകിക
ക്കുന്നിന്നു

സുവർണ്ണം കിനിക്കുകിനിശൊടിക്കുന്ന
കാസപൊലെ

സുപ്രസിദ്ധമായ ഭക്തിശൈ
ദിക്കുന്നം

കാനുത്തുപൊന്നലെഹരൊ
ത്തിലെന്നുപൊലെ

കനുത്തുയ ദ്ധർമ്മഗുണ്ണത്തിനു
കാശിപ്പ

Suámiden bbhakdi nitiam maneſſil púndu Dévam
Suámida gunam predì ſnéhicciu vannicci-dum
Adinàl Déva dánam varddhikkum kcianam tórrum
Adinàl nájaga ddharmmà varggam behu biddham
Manà ſciuddhíum ahangàra hìnavum ddhár-ſztiam
Manà ſciubbhà anuruttívm Déva bbhìdium pinnè
Suvarnam tannil manì ſciòbbhikkum enna póle
Suvarnà kaniágheil ddharmabbhà ſciòbbhi-cciéttam
Màttullà pónna lóha ſceſzattil enna póle

Ma-

Mattullà ddharmmà anugà ganattil pragá-
ſcicciu (1).

v. *Malabares quinetiam ſcripta ſua tradere con-ſueverunt foliis oblongis,* Ola *dictis ex Palma Indica, quae* Panà *vocatur, eaque exarant ope cuiuſdam ſtili ferrei, vel chalibei, qui* Ezuttáni, *vel* Nárájam *apud ipſos audit. Huiuſmodi graphium exſtat etiam inter peregrina Cimelia Bibliothecae huius noſtrae Congregationis ex dono Cl. Praeſulis Stephani Borgiae eiuſdem Congr. a Secretis. Nec caret Bibliotheca ipſa aliquot Voluminibus ex huiuſmodi foliis compactis, quos* Grantham *Malabares dicunt, & quorum ſex in ea adſervantur. In horum uno Chriſtiana Catecheſis, & alia ad Religionem pertinentia*

(1) Ideſt: *Beata Virgo Maria Deum ſemper habens in mente, & propter ipſius bonitatem Dominum amabat, atque ipſi inſerviebat, ac adeo Dei gratia omni momento in Virgine augebatur, ac multiplici virtutum genere Domina replebatur: in ipſa elucebant puritas, humilitas, prudentia, caſtitas, virginitas, religio, ac pietas in Deum. Verum ſicuti univerſis metallis aurum purißimum ſupereminet; ac prae auro refulget lapis pretioſus; ſic inter omnia virtutum genera pretioſae Virginis magis enituit clementia, ac miſericordia.*

tum soluta oratione, tum carmine exarata continentur; in altero Tractatus habetur ad Medicam artem spectans; in tertio prostant superstitiosae nonullae Orationes, quas [illegible] Mandram *Malabares vocant; in quarto paucula de rebus superstitiosis occurrunt, sicut & sortilegia, ac incantationes traduntur in quinto; ac demum in sexto Catechismus Christianus Missionis Malabaricae deprehenditur: ut nunc omittam* LVI. *alia folia huiusmodi ex dono laudati Cl. Praesulis in eamdem Bibliothecam inlata, quae sermones aliquot morales, atque in Christi passionem considerationes exhibent. Adest quinetiam fragmentum Poematis ab Anonymo in laudem Divi Alexii concinnatum, quod pariter hisce foliis ex Indica Palma excipitur. Ceterum Europei praesertim, qui in illis Regionibus degunt, charta communi utuntur, cui eorum scripta commendant, & ex qua dein Libros compingunt. Tale est Dictionarium Grandonico-Malabarico-Lusitanum in* 4. *inchoatum a Ioh. Ernesto Hanklendenio S. I., & , eo vita functo, perfectum ab Antonio Pimentelio Lusitano Archiepiscopo Cranganorensi. Aliud etiam Dictionarium Latino-Malabaricum in fol. nunc habet Bibliotheca ipsa ex dono Cl. Borgiae, cui eiusdem Auctor Peanius noster concesserat. Tertium etiam ibidem adservatur Lexicon Malabarico-Lusitanum, cui Grammaticae Institutiones adnectuntur, ex dono Peanii nostri. Exstat ibidem pariter Grammatica Lusitano-Mala-*

ba-

barica Sinica charta conscripta, cui parvum Lexicon succedit, & altera Latino-Malabarica in 8., auctoribus anonymis. Adest pariter Catechismus Missionis Malabaricae in 8. elaboratus, atque conscriptus ab Angelo Francisco a Sancta Theresa Vigliottio Carmelita Excalceato Provinciae Pedemontanae, Episcopo Metelopolitano, ac in Serra Malabarum Vicario Apostolico. Tum Miscellaneorum parvum volumen in 4. habetur, in quo Catechismus parvus pro pueris, Sermo de Passione Domini, Carmen de iudicio universali, aliud de Deipara, & Alphabetum denique Malabarico-Tamulicum comprehenditur. Insuper ex dono Cl. Borgiae Bibliotheca nunc habet Synodum Diamperitanam in 8. vetustissimae Indorum Orientalis Ecclesiae ab Alexio De Menezesio Eremita Augustiniano, Archiep. Metropolita Goensi, & Indiarum Orientalium Primate celebratam ex auctoritate Clementis VIII. Pont. Maximi anno CIƆIƆXCIX., de qua infra dicemus; cui adnectitur methodus orandi per Laudosias, seu armillas precarias, quae rosaria, & coronae vulgo audiunt, tum brevis Catechismus, ac Vita Beati Andreae Apostoli. Accedit praeterea Commonitorium Pastorale, seu Conciliare, ac potius Diamperitanae Synodi explanatio, quam anno CIƆIƆCVI. concinnavit Franciscus Rozius Catalaunus S.I., qui Menezesii laborum, & vigiliarum consors, ac Syriacae Linguae interpres in celebratione laudatae Synodi exstitit, quique primum Episcopus Angamallensis, ac deinde Cranganorensis Archie-

piscopus designatus est. Nec omittendus venit Tractatus de VII. Ecclesiae Sacramentis in fol exaratus manu Colanceri Matthai Cattenari, Sacerdotis Syri, qui auctorem habet Ioh. Bapt. Multedium Genuensem Carmelitam Excalceatum, Episcopum Limirensem, ac in Serra Malabarum Vicarium Apostolicum, quique ex laudati Peanii dono cessit Bibliothecae huiusce Congregationis, in qua nimirum Codices omnes, quos hactenus recensuimus, adservantur. Alii etiam huiusmodi Mss. Codices habentur in Bibliotheca Seminarii Missionum Apostolicarum apud Carmelitas Excalceatos ad Divi Pancratii extra Portam Aureliam: in qua scilicet exstat Grammatica Latino-Malabarica, atque Lexicon Lusitano-Malabarico-Latinum, auctore Stephano a S. Maria Carmelita Excalceato Veneto, ac in Indiis Orientalibus Missionario Apostolico; tum etiam Viridarium Orientale, in quo genuinae Herbarum, & Plantarum figurae graphice describuntur, ac earum natura, vires, ac proprietates accurate explicantur, auctore Matthaeo a S. Iosepho Carmelita Excalceato Neapolitano, in Arabia, Perside, ac demum in Indiis Orientalibus Missionario Apostolico, qui etiam multam operam impendit in Horto Indico Malabarico, quem supra innuimus, ut Casearius Belga Ecclesiastes in Civitate Cocinensi fatetur (1), *& ut etiam Henricus Van Rheedeius rursus ingerit* (2). *Quapropter Codices hos*

(1) *In Praefat. Tom. I.* (2) *In Praefat. Tom. II.*

hos omnes nunc innuisse iuvabit, tum ut Sacrae Congregationis usibus, & opportunitatibus, si quando contigerit, patere facile possint, tum ut Appendicis loco esse etiam queant, si quando publicae luci affulgeat Bibliotheca Malabarica, *quam ab anno* CIↃIↃCCVIII. *concinnaverat Bartholomaeus Ziegenbalgius, ut ex eius Epistola ad La-Crozium data cognovimus* (1), *quamque dein La-Crozius* (2) *ipse Latine vertendam, atque etiam edendam Paullo Ernesto Iablonskio per litteras exhibuerat; quamquam nos facile deprehenderimus saepe in hoc lapsos Ziegenbalgium, & La-Crozium, ut litteras, & cetera Tamulica nobis pro Malabaricis obtruderint.*

VI. *Nunc id reliquum esset, ut de Malabaricae gentis religione, moribus, regione, ceterisque aliqua praefaremur, ut quo loci Alphabetum hoc nostrum in usu sit, clarius innotesceret. Sed qui pro dignitate id faciat, qui tam angustis continetur limitibus? Quare saltem id cursim, & leviter, ut nobis nunc licet, perficiemus. Malabaribus quidem primarium Numen est* பரப்ரஹ்மம் Parabrahmam, *cui subsequuntur tercenta triginta duo decies centena millia Semideorum, quos* தேவகி Déva-

 ghel

(1) *Cit. Thesaur. Epistolic. La-Crozian. Tom. I. Epist.* 319. *pag.* 381., *& seqq.*

(2) *Ibid. Tom. III. Epist.* 90. *pag.* 170.

ghel *dicunt*, *quibusque pro Rege*, *&* *Principe adest Numen alterum*, *quod* இந்திரன் Indren, *seu* தேவேந்திரன் Devindren *appellant*. *Communis est praeterea universis ferme Indorum Populis*, *ut docet Vir Cl. Augustinus Antonius Georgius Eremitarum Augustinensium decus*, *&* *ornamentum in suo* Alphabeto Tibetano (1), *Trinitas quaedam Deorum* (கு) திரிமூர்த்தி Trimúrttighel *a Malabaribus nuncupata*, *quae quidem sit illis veluti Religionis fundamentum praecipuum*. *Brammhanis enim erat femina quaedam* परासक्ती Parasakti, *quae* பராசக்தி Parasciakti *audit* *&* *apud Malabares*, *idest prima quaedam potentia excellentissima*, *&* *sublimissima*, *ex qua tres filii prodierunt*, *quorum primus* ब्रह्मा Bramha *apud Indostanos*, பிரமாவ Branmáva, *vel* பிரகமாவ Brahmáva *apud Malabares dicitur*, *secundus* विष्णु Viscnù *a primis*,

(1) *Part. I. §. LI. pag. 97.*, *tum §. LII. pag. 99.*

വിഷ്ണു Visznu, ഹരി Harì, *vel* നാരായണ Nárájanen *ab alteris salutatur, ac tertius tandem, quem illi* ईश्वरन Isuoren, *seu* ईश्वर Isuor *appellant, hi vero* രുദ്രൻ Rudren, ശിവൻ Sciven, മഹേശ്വരൻ Mahésuaren, *seu* പരമേശ്വരൻ Paraméſuaren *etiam nominant. Varia dein his poteſtas a Matre tradita, & variae horum proprietates praedicantur, inter quas praecipuae ſunt* സൃഷ്ടി ſruſtì, സ്ഥിതി ſthidì, സംഹാരം ſamugáram, *nempe* creare, gubernare, & deſtruere, *quaeque a Georgio noſtro ibidem, ab Auctore Diſſertationis* De Diis Indorum Orientalium, *a Buchetio in Epiſtola ad Huetium, a La-Crozio in Libro* De Chriſt. Ind., *ac tandem a Ioh. Franciſco Pivatio in novo eius Dictionario* (1) *ample exponuntur. Inſuper Pivatius ope decem aenea-*

(1) *Nuovo Dizionario ſcientifico, e curioſo ſacro-profano. In Venezia* 1749. *per Benedetto Milocco pag.* 117. *ad pag.* 160.

aenearum Tabularum exhibet tantumdem metamorphoses Idoli വിഷ്ണു Viſznù, *quae etiam cerni poſſunt mire expreſſae a Conſtantino Aſculano Capuccinorum Alumno in Nepalenſi illo Codice ex charta radicis arboreae, qui exſtat in Bibliotheca Collegii Urbani, & cuius nos meminimus in Praefatione ad Alphabetum Brammhanicum* (1); *quemadmodum haec ipſa luculenter explanavit, ac confixit Ioh. Taddaeus a S. Birgitta Carmelita Excalceatus in eius Ms. Codice, qui in Archivo Fratrum Ordinis ſui ad Divae Mariae de Scala adſervatur. Ziegenbalgius quinetiam in ſuis ad La-Crozium litteris, quas ſupra citavimus, provocat ad* Delineationem Ethnicifmi Malabarici, *& ad* Genealogiam Deorum Malabaricorum, *quam ſe concinnaſſe affirmat; ſed Opera haec adhuc inedita ſunt, ut ipſe teſtatur* (2), *& ut nos etiam adhuc ſuſpicamur. Verum Chriſtiana Religio non nova, nec peregrina prorſus eſt illis in Regionibus, quin potius iamdiu floret; Teſtis enim eſt Coſmas Indopleuſtes, ut ex eius loco ſuperius adducto pateſcit, Saeculo VI. a Chriſto nato, ibidem veri Dei cultum obtinuiſſe. Tum celebres ſunt Chriſtiani illi, qui Sancti Thomae dicuntur, quique ſe eius diſcipulos gloriantur, licet id dubia, & incerta ſaltem traditione nitatur. Ceterum La-Cro-*

(1) §. *VI. pag.* XVIII.
(2) *Tom. I. n.* 319. *pag.* 381., *& ſeqq.*

Crozius (1) *ad Bayerium scribens in ea est opinione, ut censeat, horum Christianorum originem in fine Saeculi III. esse statuendam. Ast vero, cui Thomae, an Christi Apostolo, qui in India fuerit, Maliapure degerit, ibique Christi Religionem stabiliverit, an Thomae Manetis discipulo, qui in Indiam venisse dicitur missus a Manete ipso circa ann. CCLXXVII., an Thomae altero Cannae, seu Mar-Thomae, mercatore Christiano Armeno, qui, imperante* [illegible] Cerà-Perumàl, *Rege nempe universae Malabaricae Ditionis circa ann. DCLXXIV., Indiam petiit, & cum admodum dives esset, Christianis Malabaricis multa beneficia impertivit, multaque illis a Rege privilegia obtinuit, ipsius Christianae Religionis apud Indos origo, & propagatio adscribenda sit, dubium sane est, & incertum. Historiam vero Malabarice scriptam de Divo Apostolo Thoma ex Ziegenbalgio memorat Theophilus Sigefridus Bayerius, in Epistola ad La-Crozium* (2). *Tum Ziegenbalgius ipse* (3) *laudato La-Crozio ingerit suam de Christianis S. Thomae prolixam epistolam Tranquebaria ad Ministerium Berolinense missam. Ceterum La-Crozium Librum* de S. Thomae Christianis *elaboravit, quem memorat Bayerius, quemque elegantissimum vo-*

(1) *Tom. III. n. 32. p. 62.* (2) *Tom. I n. 15. p. 24.*
(3) *Ibid. cit. Epist. 319. pag. 381., & seqq.*

vocat (1). *Ast in tanta rerum incertitudine prudentius se gerere mihi videtur laudatus Bayerius, dum ait* (2): De S. Thoma, quis omnino sit, vehementer ambigo. Nam Apostolum non credam fuisse, quaedam videntur prohibere: ut negem, nulla satis iubet argumentatio. *Quod vero certum haberi debet, illud est, ex antiquis traditionibus notum esse, Christianos Syriacos in littore Montano, seu Maleibarico per longam saeculorum seriem suos Episcopos semper ex Babylonia habuisse. Tum in Concilio Nicaeno sub Constantino M. celebrato ann. cccxxv. mentio fit Indiae magnae, nec ob aliam sane caussam, quam propter Christianos in ea tunc commorantes. Insuper veteres eorum Historiae Syriace scriptae, & illis in Regionibus inventae anno* CIƆIƆXCIX. *testantur, referente Antonio Gouvea, qui* Itinerarium *scripsit* Alexii Menezesii in Montibus Angamalitanis in ora Malabarica, *Malabarensem Eiscopum duos olim habuisse Suffraganeos, qui eidem, tamquam Metropolitae suberant, Episcopum scilicet Zocotorae, sive Dioscoridis Insulae, & Episcopum Masin in Oriente. Ast Christiana Religio firmius in Indicis oris constabilita, amplificata, & ab erroribus expurgata fuit anno, quem supra dixi,* CIƆIƆXCIX., *in quo nimirum Alexius Menezesius olim Eremita Augustinianus, dein Goensis Archiepiscopus Synodum*

(1) *Ibid. Epist.* 40. *p.* 53. (2) *Ibid. Epist.* 36. *p.* 49.

dum in Urbe Malabarensi Diamper celebravit, qua sane multos, qui irrepserant, & late serpebant, Nestorianismi, & Manicheismi errores confodit, atque profligavit. Synodus haec ipsa, quam nos supra Malabarice scriptam designavimus, in Lusitanum idioma, & ex eo in Latinum conversa, edita est Romae anno CIƆIƆCCXLV. Hieronymi Mainardii typis a Ioh. Facundo Raulinio Caesaraugustano, qui iam fuerat Eremitarum Augustinensium Magister Generalis, ac simul Historiam Ecclesiae Malabaricae, eiusdemque Liturgiam, ac Dissertationes varias insuper addidit. Hunc Librum consulat, qui pleniora desiderat Nec leve incrementum Christianae Religioni factum in Indicis Malabarensium plagis post Apostolicos Ministros illuc primum ab Alexandro VII. Pont. Max. ablegatos ex Carmelitarum Excalceatorum Familia, quorum agmen duxit Iosephus M. Sebastianius, qui renunciatus Episcopus Hieropolitanus illic Episcopum ordinavit Indicum Presbyterum, nomine Alexandrum de Campo, quique Romam repetens missus est ad Aegei Maris Insulas. dein Episcopus Bisignanensis inter Calabros renunciatus, ac tandem ad Tiphernatem Ecclesiam in Umbria translatus est. Eius in Malabarenses Regiones delegationis Historiam Italice scripsit, quae Romanis typis dein excusa est anno CIƆIƆCLVI. Si de Missionum Apostolicarum statu aliis in Regionibus conterminis Indorum cognoscere quis velit, adeat Relationem Provinciae Malabarensis Francisci Barretii excusam anno CIƆIƆCXLV., & in qua plures quoque chorographicas eru-

eruditiones percipere facile erit. Ceterum hac re consuli etiam poterit Philippus Baldius in Descriptione Malabari, & Coromandelii, ut alios nunc omittamus, qui haec obiter attigerunt.

VII. Haec sunt, quae de Alphabeto Grandonico-Malabarico, seu Samscrudonico, tum de ceteris, quae ad ipsum pertinere visa sunt, praefari nobis nunc libuit. Faxit Deus, qui iamdiu videt, ac sustinet in Aquilone, & in Oriente admirandi nominis sui abominationem, & caelestis, vivificaeque doctrinae suae depravationem, & inscitiam, ut vel ab hisce levioribus primordiis, quorum dein ope etiam maioribus, utilioribusque incoeptis velificari enitimur, tantum & adiumenti, & commodi in Evangelicae veritatis Praecones, qui ab Apostolica Sede illuc ablegantur, derivetur, quo maiori, aliqua saltem ex parte, Christianae Fidei incremento per hoc ipsum consulatur. Prela siquidem nostra quam citissime exspectant Christianum Catechismum in hoc ipsum idioma a Peanio nostro conversum, quo duce, & auspice per vastissimas illas Orientis plagas sincera, & intemerata Orthodoxae Religionis dogmata, & Christi mysteria, confractis tandem Idolis, devictis efficaci, suaviique Christi gratia insipientibus cordibus Paganorum, eliminatisque superstitionis, & gentium ritibus, longe, lateque disseminentur. Qui legis, vivas, valeas, floreas feliciter.

ALPHA-

ALPHABETUM
GRANDONICO - MALABARICUM
SIVE
SAMSCRUDONICUM.

PROLOGUS.

I. CUM Purpuratorum Patrum Sacrae Congregationis de Propaganda Fide cura, atque sollicitudo plane Apostolica in Christianorum utilitatem, ex quibus populosa coalescit Malabarensis Ecclesia, in eo etiam fuerit, ut publica luce donaretur suis expressa elementis, ac formis recenti, deditaque opera elaboratis Malabarica Lingua, atque ea quidem typis, & impensis Sacrae eiusdem Congregationis; par, & aequum sane fuit, ut de eius elementis, litterisque aliqua a nobis proferentur; tum ex quibus ipsa promanet fontibus, quibusque insuper saltem primioribus utatur regulis, etiam a nobis proderetur. Exspectanda autem non erit a benevolo Lectore effusa, numerisque omni-

bus absoluta explanatio, quae a nobis nunc tradatur; quandoquidem praestitutos limites facile praetergrederemur, cum Grammaticales regulas haud nunc proponendas susceperimus, sed prima tantum rudimenta, eaque brevi, expeditaque methodo exponere nobis mens sit.

II. Quare ut clariori, qua fieri potest, ratione incedatur, in ipso sermonis exordio non incongruum admonere putamus, quod & ab Eduardo Bernardio in suis Alphabetis, a Bayerio in *Comment. Academ. Petropolit.* Tom. IV. pag. 243., & ab aliis, quos prae manibus habere licuit, haud animadversum deprehendimus, Malabaricam scilicet Linguam, confusam, indistinctamque penes eosdem Auctores semper exstitisse; quasi idem prorsus esset Idioma Malabaricum, atque Tamulicum; quo sane nihil absurdius hac in re comminisci potest. Asserere enim, Tamulicam Linguam Malabaricam esse, aut Malabaricam esse Tamulicam, idem prorsus esset, ac si Gallicam diceres, & Italicam Linguam invicem non differre. Licet autem utriusque Linguae, Malabaricae, & Tamulicae radices communes sint; scriptura tamen, modus pronuciandi, expressio ipsa verborum, diversa litterarum conformatio in externis rebus significandis, & elementorum denique numerus in Malabarica maior, ac in Tamu-

lica

lica minor oſtendunt ſine dubio, quam ingens in utraque diverſitas habeatur.

III. Quod ſi Auctores eruditione, ac litterarum fama ceteroquin praeſtantes Tamulicam, & Malabaricam in unam veluti redigunt linguam, eaſdemque confuſas nobis exhibent, non ab alia certe repeti cauſſa poteſt, quam ab inſcitia Idiomatum, litterarumque, quibus utuntur populi contermini, qui in littore Coromandelino, ac Malabarico commorantur. Mirandum propterea non eſt, Cl. Virum Bartholomaeum Ziegenbalgium ſplendide hac in re fuiſſe allucinatum; videns enim ipſe aliquot ſcripturae Malabaricae ſpecimina typis expreſſa in ingenti Opere Horti Indici-Malabarici, quod ſex maioribus Voluminibus Amſtelodami anno CIↃIↃCLXXIX. prodiit, ipſa cenſuit eſſe Tamulica, ratus, *adeo diſcrepare a genuina characterum Malabaricorum forma, ut ipſis etiam Indis ignota ſint*, ut nimirum ait in Praefatione ad Grammaticam Tamulicam Halae Saxonum ab ipſo editam anno CIↃIↃCCXVI., cum tamen ea, quae in Horto Indico-Malabarico inſpiciuntur Malabaricae ſcripturae ſpecimina ſint optime expreſſa, ac peritis nativae illius linguae elementorum lectu facillima. His neceſſario praelibatis, apteque perpenſis, in Malabaricae Linguae explicationem progredimur.

IV. Gens itaque Malabarica tribus utitur Linguis; Grandonica, Samſcrudonica, ac vulgari Malabarica. Grandonica Lingua, quae ab Indis ഗ്രന്ഥം *Grantham* appellari ſolet, eſt vetuſtiſſima Indorum lingua, Brammhanibus ſacra. Brammhanes enim, qui divinam originem a ബ്രഹ്മാവ *Branmáva* ſupremo Deo ſibi arrogant, tribuuntque; ſummam perinde nobilitatem, & ſacrorum auſpiciorum praerogativam, docendique itidem alios, quod verum, iuſtumque ſit, auctoritatem ſibi vindicant; quamvis nativa propriae regionis lingua loquantur ut plurimum. In iis tamen, quae propius ſacra eorumdem attingunt, ജപഹോമദേവരം *Giavá Hóma deváram*, preces videlicet, ritus, caeremonias, ſacrificia, aliaque huiuſmodi, non vulgari, ſed Grandonica Lingua conſtanter utuntur. Hanc ſine dubio ceterarum, quae intra Gangem ſunt, linguarum matrem facile dixerim; neque immerito in hac ſententia fuerunt omnes, quotquot de rebus Indicis egerunt; quos inter Chriſtophorus Theodoſius Walterius Danus in adnotationibus in Idioma vulgare Linguae Tamulicae impreſſis Trangambariae

in

in Indiis Orientalibus anno CIↃIↃCCXXXIX., & Vir Cl. Bartholomaeus Ziegenbalgius, qui de Brammhanibus, ac de ipsorum lingua verissime pronunciavit: *Brammhanum Linguae propriae nomen est Grantham, neque a Brammhanibus ipsis umquam aliter vocatur. Affirmant autem Brammhani ipsorum linguam esse radicem Malabaricae, Warticae, seu Telugicae, Zieglesicae, aliarumque, quae in littore Coromandelino, ac Malabarico, necnon in Insula Ceylan, aliisque locis in usu sunt, linguarum.* Vid. Tom. I. pag. 381. *Thesauri Epist. Lacroziani.* Verum & haec attigisse sufficiat.

v. De Samscrudonica Lingua modo subiungenda sunt aliqua; monitumque imprimis volumus benevolum Lectorem nostrum, diversimode ab Auctoribus eamdem fuisse hactenus falso nominatam. Athanasius Kircherius *in Cina illustrata, Hanscret*; Thomas Hydius *in Ludis Orientalibus, Sanscroot*; Andreas Mullerius *in Alphabetis Universi, Hanscreticam*; Eduardus Bernardius, ac Carolus Mortonius *Hanscretanam* vocarunt; neque ullus, quod sciam, exstitit usque modo, qui Samscrudonicas dederit litteras; sed earum loco Brammhanicas, Balabandicas, Telugicas, aut alterius generis Linguas nobis tradidere. Nil aliud itaque sonat ᳬᳩᳬᳩᳬᳩ *Samscrudam*, quam res suo ordine bene completa, ac numeris omnibus, ut dicunt, absoluta;

apteque proinde Grandonica voce sapientum linguam ಸಂಸ್ಕೃತಂ *Samscrudam* appellare consueverunt. Hanc vero apud Indos antiquissimam esse, & Brammhanibus sacram, testis est luculentus Crosaeius *in Historia Christianorum Indiae* Lib. VI. pag. 242., ac facile quisque intelliget, qui noverit hac lingua conscriptam esse vetustissimam Indorum legem, seu potius leges, cum tres ipsi enumerent, quas ಋಗ್ಯಜುಸಾಮ ಅಥರ್ವಂ *Iruchà Sáma Jagiùr bédam* vocare consueverunt.

VI. Samscrudonicam Linguam Grandonicae matrem, atque radicem esse putarat Theophilus Sigefridus Bayerius Regiomontanus, qui videndus est *in Comment. Academ. Petropol.* Tom. IV. pag. 243. Verum iudicio nostro malumus Samscrudonicam dicere a Grandonica ferme indistinctam, quam hanc iniuriam Linguae impingere, quae ab omnibus, tamquam mater veneratur, & est. Nostra autem ratio haec: plane est. Ubi vocabula eadem sunt, litterae ferme eaedem, significationes in litteris, & verbis conclusae haud diversae, ibi certe unica tantum haberi lingua videtur. Haec autem omnia deprehenduntur in Grandonica, atque Samscrudonica Lingua,

gua, ubi iisdem vocibus eadem ferme res significatur; ex. gr. വ്യാഘ്രം *Viággram*, tum Grandonice, tum Samscrudonice Tigrim significat; വൃക്ഷം *Brakciam* arborem; അർണ്ണവം *Arnavam* Mare in utroque Idiomate denotat, & sic de ceteris.

VII. Quod etiam in hac sententia nos confirmat, hoc est, quod ചിത്രകൂവം *Cittarúvam* Grammatica Grandonica; അമരസിംഹം *Amarasimham* sublimioris Linguae Vocabularium; പാർവ്വതീഹേളം ചാണക്യഹേളം *Parvagnhelám Chánagnhelum* celeberrima Malabarum poemata, ubi fabulosa bella describuntur propter raptum സീത *Sída*, habita inter ശ്രീരാമൻ *Srirámen*, & രാവണൻ *Rávanen* Regem Insulae Ceylan ലംകാ *Lengá* dictae; രാജവംശം യുധിഷ്ഠിരവിജയം *Reggú Vamsam Judistiravigéje*, historiae scilicet

licet Regum, atque Deorum, aliaque huiusmodi tum sacrae, tum profanae historiae monumenta Grandonica communiter appellantur, cum tamen Samscrudonica Lingua sint conscripta, & voces ipsae in relatis Libris contentae non Grandonicum, sed Samscrudonicum exhibeant nomen. Cur autem una, atque eadem Lingua duplici donetur distincto vocabulo, non aliam sane putaverim caussam, quam Librum quemlibet appellare consuevisse Malabares *Grantham*, unde & Grandonica Lingua; licet tamen, quae intus in Libris conscripta essent, non nisi Samscrudonica Lingua conciperentur.

VIII. Tanti autem pendunt Samscrudonicum Idioma, elementaque, ex quibus ipsum coalescit, Malabares, Tamuli, Telugici, ac Indostani, sive Indi proprie dicti, ut non sit abs re eruditionis ergo fabulosam originem repetere, sicut ipsi enarrant. Fingunt itaque supremum apud ipsos Numen *Issuaren* (quem alio nomine *Siven* appellant) collocutum fuisse cum uxore sua *Sakti* (quae & *Paruvadi*) suprema pariter

riter Deitate, dixisseque *Vum*, ipsamque respondisse *Aam*, cui addidit masculus Deus *Namáscivája*, adoretur *Sciven*, ipsique Dea subiunxit *Narájaneje namà*, adoretur *Narájanen* (idem est, ac *Vishnu*); atque ita phantasticam huiusmodi locutionem protrahentes quinquaginta, & unum composuisse elementa, quibus efformatur Alphabetum Samscrudonicum. Quamobrem tanta veneratione prosequuntur primas quinque hasce litteras, seu potius syllabas *Namà Scivája*, *Pangiákciaram* ab ipsis dictas, quas protulisse fertur ipsorum Deus *Issuaren*, ut in solemnem, quotidianamque communiter evaserit eorumdem orationem, sicut & sequentia verba ab his non absimilia *Scivà Scivà*, *Narájanà Narájanà*,

ഹരാ *Harà Harà*.

IX. Ex fabuloſa huiuſmodi narratione tuto colligimus huiuſce Linguae elementa antiquiſſima eſſe, neque originem facile innoteſcere; minus autem probari poſſe omnes Indorum litteras a Brammhanicis ortum ducere, ſicut autumat La-Crozius *Theſauri Epiſtolici* Lib. III. pag. 23. His itaque adnotatis, tum ut erudiatur Lectoris animus, ac diſponatur, tum ne cogeremur inutiliter repetere, quae nullatenus repetenda non ſunt, modo in explanationem vulgaris Linguae Malabaricae contendimus.

X. Lingua igitur vulgaris Malabarica ea nempe, quae uſurpatur a Gentibus littoris Malabarici Incolis a Promontorio Comorino uſque ad Montem Delì prope Regnum Canarà, nil niſi dialectus eſt Samſcrudonicae Linguae; iiſdem enim ferme utitur elementis, atque Grandonica, paucis exceptis; unde & hoc Alphabetum Grandonico-Malabaricum appellatur, niſi velis ipſum dicere Samſcrudonicum, eo quod, ſi excipias humiliorem vulgi Linguam, quae proprie മലയാണ്മ *Maleáima* vocatur; quae vero a cultiori, ac nobiliori hominum coetu ſcribitur, atque pronunciatur, Samſcrudonica dicitur, nempe

[illegible] *Samscrudam*, nt optime advertit Vincentius Maria a Sancta Catharina Missionarius Apostolicus in suo Itinerario ad Indos Lib. III. Cap. XIV. pag. 280. Neque ego aliter illam nuncupatam audivi toto eo temporis spatio, quo inter Gentes Malabaricas Catholicae Fidei promulgandae operam dedi.

XI. Verum sicut Aegyptiis, a quibus una cum Idolorum cultu, ac superstitiosa ipsorum Religione, litteras Indos primum accepisse putat, & multis non incongrue probat La-Crozius in Historia Christianorum Indiae Lib. VI. pag. 442., sicut, inquam, Aegyptiis duplex Alphabetum fuit, Hierogrammaticum unum, & Epistolographicum alterum; sic Malabarensibus duplex est scripturae genus, videlicet Malabarico-Samscrudonicum, & Malabarico-Tamulicum. Malabarico-Samscrudonica scriptura, de qua nunc agimus, utuntur tum in veteribus exaratis Libris intelligendis, ac novis in dies componendis, tum praecipue in his, quae ad religionem, vel ad eruditionem pertinent. Scripturam Malabarico-Tamulicam, quae [illegible] *Maleán-Tamuza* nuncupatur, adhibent plerumque in epistolis familiaribus, ac syngraphis

phis conſcribendis, in actis publicis firmandis, emptionibus ſtabiliendis, contractibus paciſcendis, ceteriſque huiuſcemodi. Litterae eaedem fere ſunt numero, ac Tamulicae; in figura tamen haud leviter diſcrepant: cum vero Samſcrudonicas ſignificationes valde imperfecte enuntient in eo, quod ad profanam, ſacramque eruditionem ſpectat, hoc infimum ſcribendi genus adhibere proinde detrectant.

XII. Harum Litterarum figuras, formamque nobis exhibet Syngrapha cuiuſdam *Itti-Aciuden* Doctoris Malabarici excerpta ex Horti Indico-Malabarici Tom. I. in Praefatione, quae lignea tabula inciſa adſervatur inter Cimelia Typographiae Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, quamque typis editam hic adnectimus. Sic autem interpretatur:

Ego Itti-Aciuden Doctor Malabaricus natione Cego, gentilis, & naturalis in Carrapuram, ſeu terra dicta Codda Carrapalli, habitator aedium dictarum Collada, qui proavis, avis, ac parentibus Medicis, ſeu Doctoribus natus ſum, teſtor me per mandatum D. Commendatoris Henrici a Rheede veniſſe in Civitatem Cocinenſem, & per Emmanuelem Carneiro nobilis Societatis Indicae interpretem dixiſſe, & dictaſſe nomina, virtutes medicas, & proprietates arborum, plantarum, herbarum, & convolvulorum, tum ſcriptas, & explicatas in Libro noſtro, tum

quas

quas diuturna experientia, & exercitio observaveram: quod vero haec explicatio, & dictatio absque ullo dubio praeterierit, nec ullus Doctorum Malabaricorum sit, qui de veritate eorum, quae dixi, dubitet, feci praesentes, quas propria manu mea scripsi, & subscripsi. Datum in Civitate Cocinensi 20. Aprilis 1675.

Ego Itti-Aciuden Doctor Malabaricus.

Haec sunt, quae necessario observanda putavimus circa infimum scribendi genus, quo natio Malabarica communiter uti solet.

XIII. Ceterum Gens Malabarica, si eruditorum ordinem respiciamus, est litteris, ac omni disciplinarum genere, suo more, cultissima; libris, quos e foliis palmae Indicae [illegible] *pand* vulgo dictae, conficit, graphiisque ferreis, & chalibeis [illegible] [illegible] *Ezuttáni*, vel [illegible] *Narájam* nuncupatis, sine ullo mensae subsidio, aut brachiorum fulcro mira celeritate, & elegantia conscribit, affatim abundans; praecipue vero arti poeticae, scriptisque metricis deditissima est; adeo ut sit admodum difficile opus aliquod inter ipsos invenire soluta oratione exaratum. Dextrorsum ipsi versus scribunt, sicuti Graeci, Latini, ac ceteri contermini Indi. Hoc autem ipsis maxime proprium est, ut nullis utantur punctis, atque com-

commatibus; imo nec ſpatiis quidem, quibus voces aliae ab aliis diſtinguantur; ſed ita omnia ſimul commixta ſcribunt, ut una tantum vox videatur. Hinc nunquam utuntur figuris vocalium, niſi periodus incipiat per vocem, quae in fronte vocalem habeat; in medio vero orationis, ſi poſt vocem, quae deſinit per conſonantem, ſequatur alia, quae per vocalem incipiat, mutata conſonae finalis figura, illi adnectunt figuram ſequentis vocalis; ex. gratia:

ഞാനം ല്ലാരുകെ ഉപവി ക്കു ഉട
യരുകംപുവാരുടെയാത്രുരുണ്ടു കു
ന്നുകിനെകാണ്ടു ഹലെലുകരുകി
ംകരുടു നിക്കുന്നെനരുകുന്ന്ന
ക്കു കെയാടുംക്രുടെകുന്നെന്ന്ന
ഹിക്കുയ്യംവെണം *Cum Deus ſit ſumme amabilis, debemus ipſum, dum in hoc mundo ſumus, ex toto corde amare.* Elegantius ſcribunt ſequenti modo: ഞാനകില്ലാണ്
ടുകുപവിക്കുടയരുകംപുവാരുടെ
യാത്രുവാക്കുന്നുകിനെകാണ്ടു ഹ

ലൊകരക്കിംകലിനിക്കുന്നുനുകരക്ക

ക്കുന്നുസ്സുകക്കെയുടുംക്രുതെകുന്നു

ന്നുഹിക്കുക്കുംവെന്നും. Hic autem ſcribendi modus non parum negotii faceſſit iis, qui linguam haud quaquam perfecte norunt, quique ſuæ libertate donata verba non aſpicientes, nec ipſa intelligere, nec ſimili modo contexta in Lexico ipſa invenire umquam poterunt.

XIV. Nomina, quae apud Malabares വചനം *Bacenam* vocantur, aliquibus immutatis, atque animadverſis, duplici tantum gaudent declinatione in Lingua vulgari, licet plures inveniantur in ſublimiori Samſcrudonica. Numerus duplex eſt; ſingularis, qui ഏകവചനം *Egabacenam* vocatur, & pluralis, quem ബഹുവചനം *Behúbacenam* appellant. In ſublimiori autem Lingua datur etiam numerus dualis ദ്വിവചനം *Duibacenam* communiter dictus. Octo vero caſus recenſent Malabares, quos communi vocabulo dicunt

പെരിക്കം *perichàm*; hos autem Grandonico Idiomate eadem voce nominant, qua dies lunares appellare consuevere: unde Nominativum പ്രദിവദം *Prediva-dam*; Genitivum ദ്വിദിയ *Duidía*; Dativum ത്രിദിയ *Tridía*; Accusativum ചതുർത്തി *Ciadurtti*; Vocativum പഞ്ചമി *Pangiàmì*; Ablativum primum ഷഷ്ഠി *Szasti*; Ablativum secundum സപ്തമി *Saptamì*; Ablativum tertium അഷ്ടമി *Astamì*: tres enim formant ablativos; nempe ablativum quietis, vel exsistentiae desinentem in ഇൽ *il*; ablativum instrumenti, vel caussae desinentem in ആൽ *ál*; ablativum denique societatis desinentem in ഓട് *óda*.

XV. Nomina adiectiva in communi Lingua sunt indeclinabilia, quae neque generum, neque numerorum, neque casuum dif-

differentiam agnoſcunt, ſed ex conditione ſubſtantivorum, quibus eadem ſemper forma anteponuntur, diiudicari debent. Pronomina duplici modo diſtinguuntur, honorifica videlicet, & communia, quod eſt valde obſervandum in familiari locutione.

XVI. In ſublimiori Samſcrudonica Lingua licet plura reperiantur genera, in vulgari tamen Malabarica tria tantummodo inveniuntur, nempe maſculinum, femininum, & neutrum. Cum vero genera ലിംഗം *lingam* Grandonice dicantur, maſculinum പുല്ലിംഗം *Pulingam*, femininum സ്ത്രീലിംഗം *Strilingam*; neutrum നപുംസകലിംഗം *Napunſaga lingam* appellare ſolent. Generis maſculini ſunt ea omnia, quae ad Deum, Angelos, ac homines pertinent; femininum eſt, quod rationalem feminam ſonat; cetera autem cuiuſcumque ordinis ſint, ſive irrationabilia, ſive inſenſibilia ſunt generis neutrius, ut വൃക്ഷം *Brakciam* Arbor, ആദിത്യൻ *Aditien* Sol, മൃഗം *Mrugam* Bellua, മേഘം

Méggam Nubes, സമുദ്രം *Samudram* Mare &c.

XVII. Verbum, quod Grandonica voce appellatur ധാതു *Ddhádu*, in vulgari Idiomate habetur tamquam impersonale, quia coniugationes omnium temporum eaedem omnino sunt. Proprie non invenitur, nisi tempus praesens, praeteritum, & futurum; reliqua vero tempora, sicut & modi, praeter modum imperandi, supplentur quibusdam particulis, ac praepositionibus, verbis omnibus in fine annecti solitis. Nulla dantur in hac Lingua verba proprie passiva; quae enim passiva dicuntur, neutra potius habenda sunt; nam omnia verba fiunt passiva, ipsis addendo verbum പെടുന്നു *Pedunnu*, quod pati significat; ex. gr. നിറയുന്നു *nirejunnu* implere, നിറയപ്പെടുന്നു *nirejáppedunnu* impleri. Verba autem alia sunt affirmativa, alia negativa, anomala alia, & alia defectiva, & his praecipue abundat Malabarica Lingua.

XVIII. Ceterum quod spectat ad huius Linguae syntaxim, ea quidem brevis est, ac iisdem fere utitur regulis, quibus Latina;

tina; imo ausim dicere, eo elegantiorem fore, quo magis elegantiori Linguae Latinae stilo accedat; & sane meretur Samscrudonica Lingua, ut ab eruditis inter praestantiores Orientis, atque Indiarum Linguas annumeretur, ut eam annumerare non dubitabit, qui vel mediocrem eius notitiam sibi adquisierit, eamque poterit cum aliis conferre. Si enim verborum copiam spectemus, summa ea est, & incredibilis: adeo ut cum locupletissimis eadem certare possit. Neque minor est eius elegantia, venustas, atque maiestas, quibus singulari verborum pondere exprimitur; simplicitate demum, qualem natura ipsa requirit, non parum illustratur, atque cultoribus suis se commendat. Sed de his satis.

XIX. Pauca modo subiungenda aequum duxerim de modo, quo Malabares scripta sua solent exordiri, de ipsorum Epocha, & usitata inter eos annorum computatione. Auspicium itaque scribendi sumunt Malabares a Deorum invocatione, praesertim

വിഷ്ണു & ഗണപതി *Vishnu*, & *Ganavadi*

sequenti modo: ഹരി ശ്രീ ഗണപതയെ

നമഃ *Hari Sri Ganevadéje namà*; Adoretur *Hari* (nomen est *Vishnu*) & *Ganavadi* summo

mo honore dignus; alii tantummodo scribunt ഹരി *Hari*; alii vero, ac praecipue eruditi scribunt ശ്രീഗുരുവെ നമഃ *Sri Guruvè namà*; Summo honore dignus Magister adoretur, nempe *Ganavadi*. Vistnuvistae autem solent scribere ഓം നമോ നാരായണ *Vum namò Narájana*; Adoretur *Narájanen*, seu *Vistnu*. Christiani vero Malabares eorum scripta exordiuntur ab invocatione veri summi Dei, sic: സർവ്വേശ്വരായെ നമഃ *Saruesuaráje namà*; Adoretur omnipotens Deus, vel ഒരു മിശിഹായെ നമഃ *Iso Msciáje namà*; Adoretur Iesus Christus.

xx. Quod vero spectat ad annorum supputationem, ut olim ab urbe sua condita Romani, sic modo Malabares ab urbe കൊല്ലം *Collam* condita annorum computum exordiuntur, eo quod esset tunc temporis inter Malabaricas celeberrima, ac nobilissima; hinc iuxta ipsorum computationis formam hic annus, qui nobis est a Nativitate Christi ciɔiɔccLxxi., est Malaba-

labarensibus ab urbe Collam condita annus ıɔcccxlvi., nempe [illegible]

Collam tolláiratta nalpattáràm kálam; ac propterea urbis illius erectioni assignandus est annus ıɔccxxv. Aerae vulgaris; non autem annus ıɔcccxxıı., ut volunt Crosaeus, & Govea; minus vero annus ıɔcccıv., ut e quibusdam Codd. Syr. Vaticanis censuit Cl. Praesul Iosephus Simonius Assemanius Disser. de Syr. Nest. pag. 442.

xxi. His itaque eruditionis ergo praelibatis, nunc nobis loquendum superest de litteris Malabaricis, earumque nomine, ac divisione. Sicuti vero Malabares in sex ordines omnes suas distribuunt litteras, sic nos pariter eorum morem sequuti eadem ordinis divisione ipsas trademus.

I. quidem Vocales dabimus initiantes.
ıı. Consonas simplices, seu radicales.
ııı. Consonas vocalium notis expressas.
ıv. Consonas ex binis, ac ternis litteris contextas.
v. Consonas alias duplices, atque finales.
vı. demum varios litterarum nexus.

CAP. I.

De Vocalibus.

MAlabarica Lingua aeque, ac Grandonica quinquaginta, & una litteris constat; ex his sexdecim sunt vocales, & consonae trigintaquinque. Vocales litterae sequenti modo depictae traduntur.

Figura.	*Nomen.*	*Potestas.*
	a	a brevis
	aá	à longa
	i	i brevis
	ii	ì longa
	u	u brevis
	uù	ù longa
	iru	ru brevis
	iruù	rù longa
	ilu	lu brevis

liuu

Figura.	*Nomen.*	*Potestas.*
[illegible]	iluù	luù longa.
[illegible]	e	e
[illegible] [illegible]	ai	a, & i distincte
[illegible]	o	o
[illegible] [illegible]	au	a, & u distincte
[illegible]	am	a, & m
[illegible]	ah	áh finalis aspirata

Ex supradictis vocalibus, quatuor, nempe [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] *ru*, & *ruú*, *lu*, & *luú* sunt ex Grandonico Aphabeto desumptae, nec iis utimur in vulgari Lingua; sed in antiquis Codicibus [illegible] *Grantham* dictis tantummodo est invenire.

In vocalibus [illegible] *e*, & [illegible] *o* conscribendis non distinguitur brevis a longa; aliqui tamen, ut *e* longam distinguant, eam hoc modo inflectunt [illegible], *e* nempe longa:

[illegible] *eppughel* iuncturae corporis; hanc quoque notam [illegible] addunt [illegible] *o* scribendo [illegible], nempe *o* longa. Melius alii vocalem *o* longam hoc modo pingunt [illegible], unde [illegible] *óda* tegula. Hic scribendi modus licet ab omnibus constanter non observetur, ne quis tamen haereat in legendo, nonnulla quidem scire necesse est.

Quare litterae [illegible] *ai*, vel *ei*, & [illegible] *au*, quae debent exacte proferri, ita ut utraque vocalis distincte audiatur, potius dicendae sunt Diphthongi, quam vocales.

Littera [illegible] *am*, quae nobis consona esset, apud Malabares vocalis habetur, sicut & in Brammhanicis elementis *ang* vocalibus annumeratur. [illegible] *áh* finalis hoc addit [illegible] *a* brevi, quod cum aliqua levi aspiratione, atque conatu proferatur; illi enim duo circuli, quorum alter alteri supereminet, in fine additi sunt signum conatus, & aspirationis, qua littera pronuntiatur, clara tamen, & aperta voce; Si vero in medio dictionis inveniantur dicycli,

cycli, ut in hac voce ദുഃഖം *Du-kkham* tristitia, denotant ipsi suspensionem vocis in anteriori littera pronuntianda, atque conatum, quo subsequens efferri debet.

Nec video, cur haec littera inter vocalium numerum a quibusdam non adscribatur, cum inter vocales distincte eam tradant tam Brammhanes Magistri in praeclara Universitate Tricciurensi, quam ceteri Grammatici Malabares in ipsorum Scholis കളരി *Kaleri* vulgo dictis, & iure quidem; diversam enim continet pronunciandi rationem, qua fit aliquando, & praecipue in sublimiori Samscrudonica Lingua, ut non solum distinctum reddat sonum, sed & sensum ipsum immutet; ex. gr. വൃക്ഷ *Brakcia* arbor; വൃക്ഷൗ *Brakciau* duae arbores; വൃക്ഷാഃ *Bracciáh* plures arbores. Addas, quod cum അ *a* brevis sit unicuique consonae congenita, numquam scribitur; at അഃ *áh* finalis aspirata semper debet exprimi, sicuti ആ *a* longa, ac ceterae inter se distinctae vocales.

CAP. II.

De Consonis simplicibus, seu radicalibus.

SExdecim itaque vocalibus statutis, ut a Malabaribus accepimus, veniamus nunc ad consonantes simplices, seu radicales, quae sunt trigintaquinque, quaeque sequenti ordine traduntur.

Figura.	*Nomen.*	*Potestas.*
க	ka	k
௧	kkha	kk
ங	ga	g
ஙா	ggha	gg
ஙி	nga	ngh
ச	cia	c
௧ச	cciha	cc
ஜ	gia	g
ஜ	ggiha	gg

gna

Figura.	*Nomen.*	*Petestus.*
ഞ	gna	gn
ട	ta	t
ഠ	ttha	tt
ഡ	da	d
ഢ	ddha	dd
ണ	na	n
ത	ta	t
ഥ	ttha	tt
ദ	da	d
ധ	ddha	dd
ന	na	n
പ	pa	p
ഫ	ppha	pp
ബ	ba	b

bba

Figura.	*Nomen.*	*Potestas:*
ꯕ	bbha	bb
ꯃ	ma	m
ꯖ	ja	j
ꯔ	ra	r
ꯂ	la	l
ꯅ	va	v
ꯁ	scia	s
ꯁꯥ	sza	sz
ꯁ	sa	s
ꯍ	ha	h
ꯂ	la	l
ꯀꯁꯥ	kcia	kc

Ex his litteris alias effingunt, quibus vocales copulantur consonanti; non enim Latinorum more postponunt consonanti vocalem, ut syllabas efforment: sed Aetio-

pum,

pum, ac reliquorum Indorum more vocales cum consonis copulant, atque ad dictionem instituendam ex vocali, & consonanti tertiam efformant figuram. Supradictis autem vocalium figuris initio dictionis tantum modo utuntur, numquam vero in medio, vel in fine orationis; iis enim alii subrogantur figurarum ductus, quibuscum consonae devinctae vocalium naturam superinduunt.

Verum consonae Malabaricae tam simplices, quam duplicatae hanc proprietatem habent, ut per se ipsas syllabam, ac nomen constituere valeant, ceu ex. gr. [illegible] *nallada* bonum; [illegible] *kciamà* terra, eo quod *a* vocalis brevis unicuique consonae sit ingenita, & ab ea inseparabilis. Hinc Malabares ad vocalem [illegible] *a* brevem explicandam nihil addunt consonanti, licet pronuntietur, & quidem diversimode iuxta variam nominum, ac verborum desinentiam. In ceteris vero vocalibus delineandis utuntur quibusdam notis, atque figuris, ut sequitur.

Exprimunt [illegible] *a* longam addendo consonae hanc figuram [illegible], quae [illegible] *dirggham* vocatur. Sic ex [illegible] fit [illegible] *pà*

പാവി *pávi* miſer, vel peccator; ex നാ fit നാ *nà* canis; ex ബാ fit ബാ *bà* os, oris; ex മാ fit മാ *Mà* Dea Lekcimi; & ſic de ceteris.

Haec nota ി വള്ളി *Valli* dicta ſupra conſonam ſcripta ſupplet vices vocalis *i* brevis; unde ex ല *la* ലി *li*, ലിംഗം *lingam* genus, vel ſexus; ex ബ *ba* fit ബി *bi*, ബിംബം *bimmam* imago, ſtatua, vel idolum. Si autem haec eadem figura hoc modo ി inflectatur, atque circulum exprimat in anteriori parte, ſupra conſonas picta ſonat, ut ംമം *i* vocalis longa. Hoc modo ex പ *pa* fit പി *pi*, പിദ്ധ *piddha* triſtitia; ex ല *la* fit ലി *li*, ലീലാ *lílá* iocus; ex മ *ma* fit മി *mi*, മീൻ *mìn* piſcis. In exprimenda ve-

ro *u* vocali brevi, & *ù* longa variant satis Malabares; omnes tamen figurae, quibus hae vocales delineantur, ad sequentes reduci possunt.

Consonis க *ka*, & ற *ra* adduntur hae duae notae ு, & ூ. Ita ex க fit கு *ku*, & கூ *kuù*, கும்பம் *kumbbham* signum aquarii, & குன் *kún* gibbus; ex ற fit று *ru*, & றூ *ruù*, ருத்ரன் *Rudren*, idem ac *Vishnu*; ருதிரம் *ruddhiram* sanguis; ரூபம் *rúvam* imago. Verum in hac ultima littera *ù* longa melius sane exprimetur, si a laeva ad dexteram inflectatur hoc modo ரூபி *rúvi* corporeus; அரூபி *arúvi* incorporeus; ரூபியம் *rúpiam* argentum &c.

In sequentibus litteris, nempe ஸ ஹ ஜ ஶ ஷ ஸ ஹ *u* brevis, & *ù* longa hisce duabus figuris exprimuntur ு, &

. Sic ex ga fit gu; guù; ex cciah ccihu, ccihuù; ex gia giu, giuù; ex ta tu, tuù; ex bbha bbhu, bbhuù; ex ſcia ſciu, ſciuù; ex ha hu, huù.

Litterae na, & na, ac ex ipſis compoſitae , & nna, induunt figuras *u* brevis, & *ú* longae, hoc modo nu, nuù; nu, nuù; nnu, nnuù; nnu, nnuù.

Reliquis demum conſonis haec duae notae ſubnectuntur ſequenti modo; ex la fit lu, luù; ex cia fit ciu, ciuù; ex pa fit pu.

pu, *puù*, & ſic de ceteris, ut inferius in Syllabario.

Pro vocalibus ௨ *iru*, & ௩ *iruù* duae ſequentes figurae ſubrogantur ு, & ூ quae ſubter conſonas a dextera ad laevam curve deductae, ipſiſque ſubnexae debent exprimere *iru* brevem, & *iruù* longam hoc pacto; ex ஸ *ſa* fit ஸு ஸூ *ſiru*, *ſiruù*; ex ம *ma* fit மு மூ *miru*, *miruù*; ex க *ka* fit கு கூ *kiru*, *kiruù*. Attamen haec littera க *ka* aliquando exprimit *ru* brevem hoc modo: கு *kru*, unde கு ப *kruvà* miſericordia, கு ம் *krumi* vermis.

Vocales ஊ *ilu*, & ஊ *iluù* integras addunt conſonantibus உ ஊ உ ஊ *cilu*, *ciluù*; ரு ஊ ரு ஊ *tilu*, *tiluù*.

Vocalem ஏ *e* pingunt hac figura ெ ப்ல்லி *pnlli* dicta, quae conſonae ſem-

per anteponitur ſequenti modo ; ex പ *pa* fit പെ *pe* Diabolus ; ex മ *ma* fit മെ *me* മെഘം *meggham* nubes &c.

Loco Diphthongi ഐ *ai*, vel *ei* anteponunt conſonae binas haſce figuras ഐ; unde ex മ *ma* fit ഐമ *mei* corpus; ex ക *ka* fit ഐക *kai* manus.

Vocalem ഓ *o* ſignificant locando inter has duas figuras ഒ, & ാ conſonam hoc pacto; ex മ fit ഒമാ *mo* ഒമാ ക്ഷം *mokçiam* gloria cæleſtis ; ex ശ *ſcia* fit ഒശാ *ſcio* ഒശാ്ഭ *ſciobbha* ſplendor, ഒശാ്ഭിതൻ *ſciobbhiden* vir praeclarus.

Diphthongum ഔ *au* pingunt duabus hiſce notis ഒ, & ു, atque in earum medio conſonam locant; ſic ex പ *pa* fit

പൗ *pau*, പൗരുഷം *pauruſzam* oſtentatio; aliquando vero hanc ſolam figuram ു addunt conſonanti, & ita ex സ *ſa* fit സു *ſau*, സൗഖ്യം *ſaúkkhiam* felicitas; ex ഭ *bbha* fit ഭൗ *bbhau*, ഭൗമം *bbhaumiam* res terreſtris.

Vocalem ം *am* integram addunt conſonantibus, unde കം *kam* സം *ſam*. Supplent demum vices ultimae vocalis ഃ *áh* finalis exſpirativae addendo conſonae duos illos circellos, quos വിസർഗ്ഗം *viſarggham* vocant, qui & vocalem denotant, atque, ut ſuperius dictum eſt, exprimunt aſpirationem, & levem vim, qua littera profertur.

C A P. III.

De Conſonantibus compoſitis.

VOcalibus, atque Conſonis ſimplicibus ſeiunctim expoſitis, ſub oculis modo ſubiiciam conſonantes compoſitas, ſou

 cum

cum vocalibus coniunctas, quae sequenti ordine, ac figura traduntur. Quare sit modo sequens Syllabarium.

க	கா	கி	கீ
Ka	kaà	ki	kii
கு	கூ	கிரு	கிரூ
ku	kuù	kiru	kiruù
கிலு	கிலூ	கெ	கை
kilu	kiluù	ke	kai
கொ	கௌ	கம்	கஃ
ko	kaù	kam	káh.
஖	஖ா	஖ி	஖ீ
Kkha	kkhaà	kkhi	kkhii
஖ு	஖ூ	஖ிரு	஖ிரூ
kkhu	kkhuù	kkhiru	kkhiruù
஖ிலு	஖ிலூ	஖ெ	஖ை
kkhilu	kkhiluù	kkhe	kkhai
஖ொ	஖ௌ	஖ம்	஖ஃ
kkho	kkhaù	kkham	kkháh.
஗	஗ா	஗ி	஗ீ
Ga	gaà	ghi	ghii

ഉ	ഊ	ഉ്ര	ഊ്ര
gu	guù	ghiru	ghiruù
ഗെ	ഗൈ	ഗെ	ഗൈ
ghilu	ghiluù	ghe	gaì
ഗൊ	ഗൌ	ഗം	ഗഃ
go	gaù	gam	gàh.
ഘ	ഘാ	ഘി	ഘീ
Ggha	gghaà	gghi	gghiì
ഘു	ഘൂ	ഘ്ര	ഘ്ര
gghu	gghuù	gghiru	gghiruù
ഘെ	ഘൈ	ഘെ	ഘൈ
gghilu	gghiluù	gghe	ggaì
ഘൊ	ഘൌ	ഘം	ഘഃ
ggho	gghaù	ggham	ggháh:
ങ	ങാ	ങി	ങീ
nga	ngaà	nghi	nghiì
ങു	ങൂ	ങ്ര	ങ്ര
ngu	nguù	nghiru	nghiruù
ങെ	ങൈ	ങെ	ങൈ
nghilu	nghiluù	nghe	ngaì

ngo	ngaù	ngam	ngáh.
Cia	ciaà	ci	cii
ciu	ciuù	ciru	ciruù
cilu	ciluù	cie	ciaì
cio	ciaù	ciam	ciáh.
Cciha	ccihaà	ccíhi	ccihií
ccihu	ccihuù	ccihiru	ccihiruù
ccihílu	ccihiluù	ccihe	ccihaì
ccího	ccihaù	ccíham	ccihah.
gia	giaà	gi	gii

giu	giuù	giru	giruù
gilu	giluù	ge	giaì
gio	giau	giam	giàh.
Ggiha	ggihaà	ggihi	ggihiì
ggihu	ggihuù	ggihiru	ggihiruù
ggihilu	ggihiluù	ggihe	ggihai
ggiho	ggihaù	ggiham	ggihàh.
Gna	gnaà	gni	gniì
gnu	gnuù	gniru	gniruù
gnilu	gniluù	gne	gnai

ణో	ణౌ	ణం	ణః
gno	gnaù	gnam	gnáh.
త	తా	తి	తీ
Ta	taà	ti	tii
తు	తూ	తిరు	తిరూ
tu	tuù	tiru	tiruù
తిలు	తిలూ	తె	తై
tilu	tiluù	te	tai
తొ	తౌ	తం	తః
to	taù	tam	táh.
ఠ	ఠా	ఠి	ఠీ
ttha	tthaà	tthi	tthii
ఠు	ఠూ	ఠిరు	ఠిరూ
tthu	tthuù	tthiru	tthiruù
ఠిలు	ఠిలూ	ఠె	ఠై
tthilu	tthiluù	tthe	tthai
ఠొ	ఠౌ	ఠం	ఠః
ttho	tthaù	ttham	tháh.
డ	డా	డి	డీ
Da	daà	di	dii

du	duù	diru	diruù
dilu	diluù	de	daì
do	daù	dam	dáh
Ddha	ddhaà	ddhi	ddhiì
ddhu	ddhuù	ddhiru	ddhiruù
ddhilu	ddhiluù	ddhe	ddhaì
ddho	ddhaù	ddham	ddháh
Na	naà	ni	niì
nu	nuù	niru	niruù
nilu	niluù	ne	naì

நொ	நௌ	நம்	நஃ
no	naù	nam	náh.
த	தா	தி	தீ
Ta	taà	ti	tii
து	தூ	து	தூ
tu	tuù	tiru	tiruù
தொ	தோ	தெ	தை
tilu	tiluù	te	taì
தொ	தௌ	தம்	தஃ
to	taù	tam	táh.
ட	டா	டி	டீ
Tha	thaà	thi	thii
டு	டூ	டு	டூ
thu	thuù	thiru	thiruù
டொ	டோ	டெ	டை
thilu	thiluù	the	thaì
டொ	டௌ	டம்	டஃ
tho	thaù	tham	tháh.
ட	டா	டி	டீ
da	daà	di	dii

du	duù	diru	diruù
dilu	diluù	de	daì
do	daù	dam	dáh.
ddha	ddhaà	ddhi	ddhiì
ddhu	ddhuù	ddhiru	ddhiruù
ddhilu	ddhiluù	ddhe	ddhaì
ddho	ddhaù	ddham	ddháh.
na	naà	ni	niì
nu	nuù	niru	niruù
nilu	niluù	ne	naì

നാ	നൗ	നം	നഃ
no	naù	nam	náh.
പ	പാ	പി	പീ
pa	paà	pi	pii
പു	പൂ	പ്ര	പ്രൂ
pu	puù	piru	piruù
പ്ല	പ്ലൂ	പെ	പൈ
pila	piluù	pe	pai
പൊ	പൌ	പം	പഃ
po	paù	pam	páh.
ഫ	ഫാ	ഫി	ഫീ
ppha	pphaà	pphi	pphii
ഫു	ഫൂ	ഫ്ര	ഫ്രൂ
pphu	pphuù	pphiru	pphiruù
ഫ്ല	ഫ്ലൂ	ഫെ	ഫൈ
pphilu	pphiluù	pphe	pphai
ഫൊ	ഫൌ	ഫം	ഫഃ
ppho	ppháù	ppham	ppháh.
ബ	ബാ	ബി	ബീ
ba	baà	bi	bii

பு	பூ	பு	பூ
bu	buù	biru	biruù
பெ	பெ	பெ	பை
bilu	biluù	be	baì
பொ	பொ	பம்	பஃ
bo	baù	bam	báh.
ப	ப	ப	ப
bbha	bbhaà	bbhi	bbhiì
ப	ப	ப	ப
bbhu	bbhuù	bbhiru	bbhiruù
ப	ப	ப	ப
bbhilu	bbhiluù	bbhe	bbhaì
ப	ப	ப	ப
bbho	bbhaù	bbham	bbháh.
ம	ம	ம	ம
ma	maà	mi	miì
ம	ம	ம	ம
mu	muù	miru	miruù
ம	ம	ம	ம
milu	miluù	me	maì

മ്പ	മ്പാ	മ്പം	മ്പഃ
mo	maù	mam	máh.
യ	യാ	യി	യീ
ja	jaà	ji	jiì
യു	യൂ	യു	യൂ
ju	juù	jiru	jiruù
യ്ലു	യ്ലൂ	യെ	യൈ
jilu	jiluù	je	jaì
യൊ	യൌ	യം	യഃ
jo	jaù	jam	jáh.
ര	രാ	രി	രീ
Ra	raà	ri	riì
രു	രൂ	രു	രൂ
ru	ruù	riru	riruù
ര്ലു	ര്ലൂ	രെ	രൈ
rilu	riluù	re	raì
രൊ	രൌ	രം	രഃ
ro	raù	ram	ráh.
ല	ലാ	ലി	ലീ
La	laà	li	liì

ലു	ലൂ	ലു്ര	ലൂ്ര
lu	luù	liru	liruù
ലൊ	ലൊ	ലെ	ലൈ
lilu	liluù	le	laì
ലൊ	ലൊ	ലമ്	ലഃ
lo	laù	lam	láh.
വ	വാ	വി	വീ
Va	vaà	vi	viì
വു	വൂ	വു്ര	വൂ്ര
vu	vuù	viru	viruù
വൊ	വൊ	വെ	വൈ
vilu	viluù	ve	vaì
വൊ	വൊ	വമ്	വഃ
vo	vaù	vam	váh.
ശ	ശാ	ശി	ശീ
Scia	ſciaà	ſci	ſciì
ശു	ശൂ	ശു്ര	ശൂ്ര
ſciu	ſciuù	ſciru	ſciruù
ശൊ	ശൊ	ശെ	ശൈ
ſcilu	ſciluù	ſce	ſciaì

ശൊ	ശൌ	ശം	ശഃ
ſcio	ſciaù	ſciam	ſciáh.
ഷ	ഷാ	ഷി	ഷീ
Sza	ſzaà	ſzi	ſziì
ഷു	ഷൂ	ഷ്രു	ഷ്രൂ
ſzu	ſzuù	ſziru	ſziruù
ഷെ	ഷ്ലു	ഷൈ	ഷൈ
ſzilu	ſziluù	ſze	ſzaì
ഷൊ	ഷൌ	ഷം	ഷഃ
ſzo	ſzaù	ſzam	ſzáh.
സ	സാ	സി	സീ
Sa	ſaa	ſi	ſii
സു	സൂ	സ്രു	സ്രൂ
ſu	ſuù	ſiru	ſiruù
സെ	സ്ലു	സെ	സൈ
ſilu	ſiluù	ſe	ſaì
സൊ	സൌ	സം	സഃ
ſo	ſaù	ſam	ſáh.
ഹ	ഹാ	ഹി	ഹീ
ha	haà	hi	hiì

ஹ	ஹூ	ஹி	ஹீ
hu	huù	hiru	hiruù
ஹெ	ஹெ	ஹெ	ஹை
hilu	hiluù	he	haì
ஹொ	ஹௌ	ஹம்	ஹஃ
ho	haù	ham	háh.
ல	லா	லி	லீ
la	laà	li	liì
லு	லூ	லிரு	லிரூ
lu	luù	liru	liruù
லிலு	லிலூ	லெ	லை
lilu	liluù	le	laì
லொ	லௌ	லம்	லஃ
lo	laù	lam	láh.
க்ஷ	க்ஷா	க்ஷி	க்ஷீ
kcia	kciaà	kci	kciì
க்ஷு	க்ஷூ	க்ஷிரு	க்ஷிரூ
kciu	kciuù	kciru	kciruù
க்ஷிலு	க்ஷிலூ	க்ஷெ	க்ஷை
kcilu	kciluù	kcie	kciaì

kcio	kciaù	kciam	kciáh.

C A P. I V.

De litteris binis, ac ternis consonis compositis.

POstquam ea, quam cernis, methodo consonas vocalium notis distinctas, atque connexas ttadidere Malabares; litteras omnes binis, ac ternis consonis compositas, quas ipsi பூரணக்கரம் *Púrnakciaram* vocant, quintuplici diverso modo nobis iterum exhibent, quas claritatis gratia quintuplici Classe nos quoque dividemus.

CLASSIS I.

Haec prima Classis continet consonantes, quibus copulatur *ja*, seu *jota* consonans Graecorum, quod hac figura ஜ expressum sub calce litterae dextroversum ascendendo subnectitur hoc pacto:

Kija	kkija	ghija	gghia

nghija	cija	cihija	gija
ggihija	gnija	tija	tthija
dija	ddhija	nija	tija
tthija	dija	ddhija	nija
pija	pphija	bija	bbhija
mija	ija	rija	lija
vija	ſcija	ſzija	sija
hija	lija	kcija.	

Hiſce litteris addi poſſunt figurae, quibus vocales exornantur hoc modo: *kiá* *kiò* *kiè* *kiù* *kiaù*

கிஃ *kiáh*. Non omnes tamen, & eodem modo eas admittunt, ac respuunt ut plurimum figuram, qua *u* vocalis exprimitur, praeter sequentes ஜி *ctja*, தி *tija*, தி *dija* நி *nija* பி *bbhija*; faciunt enim ஜி *cin* ஸாஜிகன் *aciuden* nomen Idoli, & proprium; தி *tiù* மிருதி *mrutiù* mors; தி *diù* ப்ரதும்நன் *pradjumnén* Cupido Malabaricus; நி *niù* மநி *maniù* animi moeror; பி *bbhiù* ஸாபி3ய. *abbhiudajam* claritas.

CLASSIS II.

In hac Classi enumerantur consonae illae, quibus additur *r* Latinorum, quod pingitur hac nota ◡, quae a dextera ad laevam tantisper ascendendo litterae subnectitur hac forma:

கி	஖	஘	஗
Kéra	kkhéra	ghéra	gghéra

nghiéra	ciéra	ccihéra	giéra
ggihéra	gnéra	téra	tthéra
déra	ddhéra	néra	téra
tthéra	déra	ddhéra	néra
péra	pphéra	béra	bbhéra
méra	jéra	réra	léra
vréra	ſceréra	ſzréra	ſréra
héra	léra	kceréra.	

Hae omnes vocalium figuris necti poſſunt; nota tamen, quod legendo non pronunciatur *éra*, ſed *ra* tantummodo; unde legitur *kra* *pra* &c.

granthávájena lectio librorum,

kramam ordo in rebus, & ſimilia.

Ex iſs vero, quae figuris vocalium *i*, & *u* depictae frequentius aſpiciuntur; & his contextae una quaſi littera aſſurgunt, ſunt ſequentes:

Kri	kriì	kru	tri
triì	tru	gri	griì
dri	driì	pri	priì
pru	ſri	ſriì	ſru
ſciri	ſciriì	ſciruì	

Ex ſuperioribus litteris tres copulantur vocali *ú* longae hac nota *kruù*; *kruren* vir crudelis; *bbhruù*,

ಭ್ರೇವ *bbhréva* axilla; ಶ್ರೀ *sciruù*, ಶ್ರೀಷ್ಟ *sciusrúsa* obſequium.

Litterae ತ್ರ *trà*, & ದ್ರ *drà*, admittunt aliquando figuram, qua *ja* Latinorum, ut ſuperius diximus, exprimitur; unde ತ್ರ *trija* ಅದ್ಧಾತ್ರಿಜಂ *ddhàtrijam* res terreſtris; ದ್ರ *drija* ದರಿದ್ರಿಜಂ *daradrijam* paupertas.

CLASSIS III.

Tertia Claſſis complectitur conſonas illas, quibus ſubnectitur haec littera ಳ, quae eſt *la* Tamulicum, & correſpondet *l* conſonanti Latinorum; unde fit:

ಕ್ಳ	ಖ್ಳ	ಘ್ಳ	ಘ್ಳ
Kéla	kkhéla	ghéla	gghéla
ಙ್ಳ	ಚ್ಳ	ಛ್ಳ	ಜ್ಳ
nghéla	ciéla	ccihéla	giéla
ಝ್ಳ	ಞ್ಳ	ತ್ಳ	ಥ್ಳ
ggihéla	gnela	téla	tthéla

ದೆ	ಧೆ	ನೆ	ಥೆ
déla	ddhéla	néla	théla
ಠೆ	ಡೆ	ಢೆ	ಣೆ
tthéla	déla	ddhéla	néla
ಪೆ	ಫೆ	ಬೆ	ಭೆ
péla	pphéla	béla	bbhéla
ಮೆ	ಜೆ	ರೆ	ಲೆ
méla	jéla	réla	léla
ವೆ	ಶೆ	ಷೆ	ಸೆ
véla	ſciéla	ſzéla	ſéla
ಹೆ	ಳೆ	ಕ್ಷೆ	
héla	léla	kciéla.	

Hae quoque litterae vocalibus uniuntur; in vocibus autem exprimendis non legitur *éla*, ſed tantum *la*; unde pronutiatur ಪ್ಲ *pla*, ಪ್ಲಿ *pli*, ಪ್ಲು *plu*, non vero *péla*, *péli*, *pélu* &c.

Vix aliquando cum vocali *u* connexa inveniuntur; aliquae potius admittunt (ſed raro) notam vocalis *i* hoc pacto ಕ್ಲಿ *kli*

ക്ലിപ്തി *klipti* ornatus, ക്ലീ *klii* ക്ലീംബ *kliimba* ſexu carens, പ്ലിഹ *plihà* hydrops, ശ്ലിവ *ſlivà* Crux, ശ്ലിഹ *ſcilihà* Apoſtolus, ഗ്ലിലാ *ghlilà* Galilaea &c.

CLASSIS IV.

Haec nobis exhibet conſonas, quibus a tergo nectitur ſequens figura ാ, cui exprimenda eſt littera വ *va*, & eodem modo profertur, quo a nobis pronuntiatur haec vox *uva*. Sic

കുവ	ഖുവ	ഗുവ	ഘുവ
kúva	kkhúva	gúva	gghúva
ങുവ	ചുവ	ഛുവ	ജുവ
nghúva	ciúva	ccihúva	giúva
ഝുവ	ഞുവ	ടുവ	ഠുവ
ggihiúva	gniùva	túva	tthúva
ഡുവ	ഢുവ	ണുവ	തുവ
dúva	ddhúva	núva	túva

tthúva	dúva	ddhúva	núva
púva	pphúva	búva	bbhúva
múva	júva	rúva	lúva
vúva	ſciúva	ſzúva	ſúva
húva	lúva	kciúva.	

Ex his aliquae litterae afficiuntur nota *i* vocalem exprimente, ut ſequitur: *kui*, *ſui*, *ſuii*, *nuvi*, *nuvii*, *dui*, *duii*, *ſciuvi*, *ſciuvii*; unde *ſuijam* res propria; *anuidam* perquiſitio; *duivam* elephas; *duitta* inimicus; *paſuimà* Occidens &c.

CLAS-

CLASSIS V.

Superest modo quinta, & ultima consonantium compositarum Classis, in qua describuntur litterae, quibus supraponitur sequens nota ', quae aequivalet litterae r Latinorum mutae, & effertur, tamquam si consonam praecederet.

Ercha	erkkha	ergga	erggha
erngga	erccia	ercciha	erggia
erggiha	ergna	ertta	erttha
erdda	erddha	ernna	ertta
erttha	erdda	erddha	ernna
erppa	erppha	erbba	erbbha
erma	ria	ertta	erlla

rutà	erſcià	erſzà	erſsà
erhà	erllà	erkcià.	

Cum ſupradictae litterae aliis in oratione uniuntur, non pronuntiatur *e* antecedens *r* mutum, ſed ipſum *r* tantum profertur, hoc modo: *márggam* lex; *tarkam* diſputatio. Ferme omnes vero tum ſupra, tum ſub ſe vocalium notis afficiuntur; hinc fit:

Ercki	erckiì	erckù	erkuù
ergghi	ergghiì	erggu	erggrù
ergghi	ergghiì	ergghu	ergghija
erngghi	erngghiì	erngggu	erngguà

erccì

erccìì

ercciu

ercciuù

erccija.

erggi

erggìì

erggiu

erggija

erggni

erggnìì

erggnu

erggnuù

ertti

erttìì

erttu

erttuù

ernni

ernnìì

ernnu

ernnuù

ertti

erttìì

erttu

erttuû

erttrì

erttrù

erttija

ertthi

ertthìì

ertthù

ertthuù

ertthija

ertthuvìì.

erddi erddii erddu erddùù

erddija.

erddhi erddhii erddhu erddhija

ernni ernnii ernnu ernnùù

ernnija:

erppi erppii erppu erppùù

erbbi erbbii erbbu erbbùù

erbbhi erbbhii erbbhija erbbhiù

ermmi ermmii ermmu ermmùù

ertti ertii erttu erttùù

ழி	ழீ	ழு	ழூ
erlli	erllii	erllu	erlluù
ரு	ரூ	ரு	ரூ
rui	ruii	ervù	ervuù
ஶி	ஶீ	ஶு	ஶு
erſci	erſcii	erſciu	erſcija
ஸி	ஸீ	ஸு	ஸு
erſſi	etſſii	erſſu	erſſuù
ள்ளி	ள்ளீ	ள்ளு	ள்ளூ
erlli	erllii	erllu	erlluù
ஷ்கி	ஷ்கீ	ஷ்கு	ஷ்கு
erkci	erkcii	erkciu	erkcia

Quamvis haec linea ' ſupra litteras ſeripta ex ſimplicibus eas duplices reddat; fit tamen aliquando, ut ſupra ſimplices poſita inveniatur, unde

ர்ய	ர்ர	ர்ரி	ர்ரீ
erggihà	ernà	erni	ernii
ர்ப	ர்ப	ர்ஶ	ர்ஶி
erbá	erbbhà	erſcià	erſci

ஶி	ஷ	ஷி	ஷி
erſcii	erſzà	erſzi	erſzii
ஷு	ஷூ	ஸ	ஸி
erſzu	erſzuù	ersà	erſi
ஸி	ஸு	ஸூ	ஹ
erſii	erſu	erſuù	erhà.

Praeterea per omnes litteras tum compoſitas, tum nexibus inter ſe devinctas vagari poteſt; unde fit:

ர்ய	ர்ய	ர்ஜ	ர்ஜ
erkkhija	erghija	erglja	erggija
ர்ய	ர்ய	ர்ய	ர்வ
ernija	ertija	ertiù	ertúva
ர்ய	ர்ய	ர்வ	ர்வி
erdija	erdiù	erdúva	erddui
ர்வி	ர்ய	ர்ய	ர்ய
erdduii	erddhija	ernija	ermija
ர்ய	ர்ய	ர்ஷ	ர்ஸ
erlija	erpija	erſzija	ersija
ர்ஶ	ர்ஷ	ர்ஶி	ர்ஶி
erddhija	erſciúva	erſciuvi	erſciuvii.

CAP. IV.

CAP. V.

De aliis Consonis duplicibus.

SEquitur modo quintus litterarum ordo, ubi Malabares tradunt alias consonas duplices una cum litteris finalibus, hoc pacto:

ಕ್ಕ	ಙ್ಗ	ಙ್ಗ	ಚ್ಚ
Ikkà	ingà	ingà	iccià
ಞ್ಜ	ಞ್ಞ	ತ್ತ	ಂದ
ingià	ignà	ittà	indà
ನ್ನ ಂನ	ನ್ತ	ನ್ದ	ನ್ನ
innà	ittà	indà	innà
ಪ್ಪ	ಮ್ಬ	ಮ್ಮ	ಜ್ಜ
ippà	Inbà	immà	ijà
ರ	ಲ್ಲ	ಲ್ಲ	ವ್ವ
ir	illà	il	ivvà
ಳ	ಳ್ಳ	ಲ	ಂಂ
iz	illà	il	ittà
ಲಂಂ	ಂ	ಲ	
indà	indà	en.	

Ex his litteris quinque sunt finales, de qui-

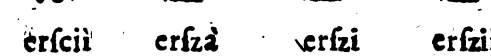

erſcii erſzà erſzi erſzii

erſzu erſzuù ersà erſi

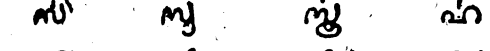

erſii erſu erſuù erhà.

Praeterea per omnes litteras tum compoſitas, tum nexibus inter ſe devinctas vagari poteſt; unde fit:

erkkhija erghija erglja erggija

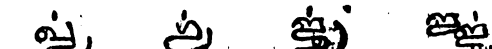

erníja ertíja ertiù ertúva

erdíja erdiù erdúva erddui

erddui erddhíja erníja ermíja

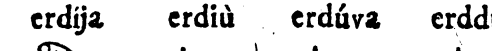

erlíja erpíja erſzíja ersíja

erddhíja erſciúva erſciuvi erſciuvii.

CAP. IV.

CAP. V.

De aliis Consonis duplicibus.

SEquitur modo quintus litterarum ordo, ubi Malabares tradunt alias consonas duplices una cum litteris finalibus, hoc pacto:

ಕ್ಕ	ಙ್ಗ	ಙ್ಗ	ಚ್ಚ
Ikkà	ingà	ingà	iccià
ಞ್ಜ	ಞ್ಞ	ತ್ತ	ಂದ
ingià	ignà	ittà	indà
ನ್ನ ಂನ	ನ್ತ	ನ್ದ	ನ್ನ
innà	ittà	indà	innà
ಪ್ಪ	ಂಬ	ಮ್ಮ	ಜ್ಜ
ippà	Inbà	immà	ijà
ರ	ಲ್ಲ	ರ್ಲ	ವ್ವ
ir	illà	il	ivvà
ಳ್ಳ	ಳ್ಳ	ಳ	ಂಂ
iz	illà	il	ittà
ರ್ಂಂ	ಂ	ರ	
indà	indà	en.	

Ex his litteris quinque sunt finales, de qui-

quibus inferius ; reliquae autem vocalium notis exornantur , ſicuti radicales conſonae, a quibus derivantur. Hic vero eas tantum ductuum figuras tradam , quibus tamquam una ſyllaba deſcriptae aſſurgunt. Sit itaque

Ikki	ikkii	ikku	ikkuù
inghi	inghii	ingu	inguù
ingrà.			
inghi	inghii	ingu	inghuù
icc i	icciì	icciu	icciuù
iccià.			
ingi	ingii	ingiu	ingiuù
iggni	iggnii	iggnu	iggnuù

itti ittiì ittu ittuù

indi indiì indu induù

indúva.

inni innii innu innuù

itti ittiì ittu ittuù

ittia. Indà indi &c.

Vide inferius in nexuum Syllabario.

Inni innii innu innuù

inru inruù innija inra

inla inúva erníja.

ippi	ippii	ippu	ippuù
inbi	inbii	inbu	inbuù
immi	immii	immu	immuù
ij	iji	iju	ijuù
illi	illii	illu	illuù
ivvi	ivvii	ivvu	ivvuù
illi	illii	illu	illuù
itti	ittii	ittu	ittuù
indà	indi &c. Ut inferius in nexibus:		

Littera ൻറ *indà* inter finales merito

recenſeri deberet; ea enim tantummodo utimur in caſu genitivo numeri ſingularis nominum deſineſtium in ൎന്റെ *inde*; ita സൃഷ്ടാവ *ſruſtává* creator, സൃഷ്ടാവിന്റെ *ſruſtávinde* creatoris, പിതാവ *pidáva* pater, പിതാവിന്റെ *pidávinde* patris, പുത്രൻ *putrèn* filius, പുത്രന്റെ *putrénde* filii.

C A P. VII.

De litteris finalibus.

DIximus uſque modo de litteris ſimplicibus, atque compoſitis; nunc finales perpendendae ſunt, ac de iis debemus ſingillatim loqui. Hae igitur ſunt octo, nempe

ൽ ർ ൾ ിൽ ൻ ൺ ൾ ം

el, er, el, iz, en, en, en, am.

Omnes ſunt mutae, nec ullis umquam vocalium figuris copulantur.

Littera ழ *el* aequivalet *l* finali Latinorum, tum in fine, tum in medio dictionis. Sic ஆழ *ál* arbor Diis sacra; அபூழ்தம் *albbhudam* mirum aliquid.

Littera ற *er* correspondet *r* finali Latinorum, ac ut plurimum utimur pro efformando numero plurali. Hinc புத்ற *putrèr* filii, பலற *palèr* multi, மலைஜாதற *Malejáler* Malabares &c.

Littera ள *el* oritur ex ல *la*, & eadem linguae inflexione pronunciatur; correspondet nostro *l*, ac utimur tum in fine, tum in medio dictionis. Sic எப்பொழுது *eppol* quando; இப்பொழுது *ippol* nunc; ஆள்கிடம் *álcidam* hominis praestantia.

Littera ழ *iz* videtur aliquo modo aequi-

quivalere ழ finali Latinorum ; ſed pronuntiatur cum aliquo ſibilo , clauſo ferme ore , ac retrorſum attracta tantiſper lingua : idem tamen ſonat in medio , ac in fine dictionis ; ſic கீழ் *kiizh* ſubtus ; கீழ்ற்றரம் *kiizttaram* res inferioris conditionis &c.

Littera ன் *en* aequivalet *n* finali Latinorum tum in fine , tum in medio dictionis. Ita தேவன் *Déven* Deus ; முன்னே *munbè* prius.

Litterae ண், & ண் correſpondent litteris *n* , & *nn* finalibus .

Littera ம் *am* eadem eſt ; ac conſona finalis *m* apud Latinos . Sic ஸம்ப்ரமம் *ſambbhramam* metus ; ஸம்ரம்ப்பம் *ſamrambbham* ſuperbia. In medio tamen dictionis aliquando ſonat , ut ன் *en* , quod praeſertim accidit , cum invenitur ante litte-

ras ka, & pa: tunc enim fit enga, enba; unde engilum quamvis; sanghedam afflictio; sanbatta divitiae.

Aſt litteris finalibus addunt Malabares duas litteras ex ſuperioribus ortas, nempe za, & rra, quae ſunt valde in uſu in Lingua vulgari, & hoc modo vocalibus copulantur:

za,	zi,	zii,	zu,	zuù,
rra,	rri,	rrii,	rru,	rruù,

C A P. V I.

De variis litterarum nexibus.

POſtquam omnia Linguae elementa dedere Gurukkel, ſeu Magiſtri Malabares, aliquos addunt litterarum nexus akciarakétta ab ipſis di-

dictos; quibus facilior pateat aditus ad Librorum lectionem, & ad ceteras complicatas syllabas dignoscendas. Horum itaque morem nunc sequuti, eos hic dabimus litterarum nexus, quos in eorum Grantham, seu Libris saepius est invenire.

SYLLABARIUM.

Kda	kdi	kdii	kdia
kdru	kttha	kna	ksa
gna	gni	gnii	gníja
gniu	gddha	gddhi	gddhíja
gma	gga	ggha	gghu
gghna	cscia	csci	cscii
csciu	csra	ercscia	ersci

ercſciì	ggia	ggi	ggiì
ggiu	ggija	tgna	tgni
tgniì	tgnu	tgnuù	ddha
dga	dghi	nga	nghi
nttha	ntthi	ntthiî	nddha
nddhi	nddhiì	nddhu	nddhuù
nma	nmi	nmiì	nmu
nmuù	npa	tna	tni
tniì	tnu	tma	tmi
tmiì	tmu	ttha	tthi

tthii	tthu	tthuù	tthija
tthúva	tthui	tthuii	dza
dba	ddha	ddhi	ddhii
ddhu	ddhija	ddhera	ddhma
ddhúva	ddhuvi	ddhuvii	erddhúva
nda	ndi	ndii	ndu
ndija	ndra	ndri	ndrii
ndria	ntúva	ntha	nthi
nthii	nda	ndi	ndii
ndu	nduù	ndija	ndra

ndri	ndriì	nddha	nddhi
nddhiì	nddhu	nddhuù	nddija
nddhra	nddhri	nddhrii	nna
nni	nniì	nnu	nnuù
ernna	ernni	ernniì	ernnu
ernnuù	nma	nmi	nmiì
nmu	nmuù	pta	pti
ptija	pna	phi	pfa
pfi	pla	pli	pliì
plu	bda	bdi	bddha

bddhi	mna	mni	mſcia
mſci	mſciì	iga	ighi
igu	ikka	ikki	ikkiì
ikku	icia	ici	ida
idi	idu	ina	ini
imà	imi	ipa	ipi
iva	ivi	iſſa	iſſi
lgà	lghi	lgu	lkka
lkki	lkku	lpa	lpi
lpiì	lpu	lma	lmi

lmii	lna	ſcia	ſci
ſcii	ſna	ſni	ſma
ſmi	ſzka	ſzki	ſzkii
ſzkra	ſzkri	ſzkrii	ſzkru
ſzta	ſzti	ſztii	erſzti
erſztii	ſztu	ſztija	erſztija
ſztra	ſztúva	ſzttha	ſztthi
ſztthii	ſztthu	ſzna	ſzni
ſznii	ſznu	ſznija	erſznija
ſzma	ſzpa	ſzpi	ſzpii

ſzpu	ſzpra	ſzppha	zma
zta	zti	ztu	lſa
lſi	lſii	lſu	lſuù
lsija	lſnija	erlſnija	lbbha
lbbhu	ſka	ſki	ſkiì
ſku	ſkru	ſta	ſti
ſtiì	ſtu	ſtuù	ſtra
ſtri	ſtriì	ſtija	ſttha
ſtthi	ſtthiì	ſtthu	ſtthuù
ſtthija	ſkkha	ſna	ſni

ſnii	ſnu	ſpa	ſpi
ſpu	ſpru	ſpra	ſppha
ſpphi	ſpphu	ſma	ſmi
ſmu	ſmru	hna	hni
hnija	hma	kciama	kciami
kciamii.			

CAP. VIII.

De recta pronuntiandi ratione.

EXplicatis itaque iis, quae ad rite efformandas litterarum figuras, ac varias inter-se complicationes necessaria videbanrur; superest nunc, ut de earumdem litterarum vi, ac recta pronuntiandi norma aliquid attingamus, potius quam explicemus; in aliquibus enim Malabaricae Linguae

guae litterarum ſonus Latinis litteris exprimi haudquaquam poteſt. Sit ergo:

க *Ka* in principio dictionis aequivalet noſtro *k*; in medio autem, & in fine pronuntiatur, ut ங *ga*; hinc கர்த்தா *kar-ttáva* Dominus; மகன் *maghén* filius.

க்க *Kka* eſt idem க duplex maiori vi prolatum.

ங்க *Kkha* pronunciatur, tamquam duo *kk*, & profertur cum aliquo conatu, & aſpiratione.

ற eſt quoddam *k*, quo ſolum utuntur in Poeſi, ac in ipſorum Grandonicis ſcriptis; ipſius ſonus efformatur in interiori gutture.

ங *Ga* eſt noſtrum *ga* leviter tamen in gutture prolatum; ங duplex *gga*.

ங்க *Ggha* duplex *gg* cum conatu, & aſpiratione.

ஞ *Ngha* Latinis litteris vix exprimi

poteſt, & pronuntiatur attracta retrorſum lingua, ita tamen, ut *g* vix audiatur; duplex *nga*.

Cia, ut *c* Etruſcum; *ccia* idem duplicatum duplex *cc*.

Cciba cum conatu, & aſpiratione.

Gia, ut *g* Italicum, leviter tamen in gutture expreſſum; *ggia* tamquam duplex *gg*.

Ggiba duplex *gg* grave, cum conatu, & aſpiratione profertur.

Gna, ut *gn* Italicum, efformatur prope dentes cum aliquo narium miniſterio; duplex *ggna*.

Tha mixtum ex *t*, & *d*; at in medio, vel in fine dictionis pronutiatur, ut *d*; ſic *padam* cuculla ſerpentis cucullati. Huius litterae ſonus, ſicuti & trium ſequentium, idem prorſus eſt; eſt autem Europeis admodum difficilis, ac pronuntiatur

tiatur inversa omnino retrorsum lingua, adeo ut interiorem palati summitatem attingat. Duplicatur vero hoc modo ठ्ठ *tta* duplex *tt*, & profertur eadem prorsus linguae inversione, cum maiori tamen impetu.

ठ *Ttha*, quasi duplex *tt*, inflexa, ut superius diximus, lingua, ac mox cum impetu vibrata, cum conatu, & aspiratione effertur; at in medio dictionis pronuntiatur inter *d*, & *s*.

ड *Dha*, *d* grave, inflexa lingua pronuntiatur crasso quoddam sono.

ड्ढ *Ddha* duplex *dd* gravius, profertur ex intimis cum conatu, & aspiratione.

ण *Na*, ut *n*, cum aliquo tamen narium ministerio; eodem modo profertur ण्ण *nna* duplex *nn*, maiori tamen vi, quod in litteris duplicibus semper est observandum.

त *Ta*, ut *t* Latinorum; in medio autem, & in fine dictionis, ut *d*. Hinc

[illegible] *adadha* unumquodque ; quando vero duplicatur [illegible], est ut duplex *tt*.

[illegible] *Tha* pronuntiatur quasi duplex *tt* cum aliquo impetu; [illegible] *ttha* idem cum maiori impetu.

[illegible] *Da*, ut *d* Latinorum, clare effertur.

[illegible] *Ddha*, quasi duplex *dd*, cum aliquo leni impetu; [illegible] idem cum maiori vi, & aspiratione.

[illegible] *Na*, ut *n* Latinorum clare; quando vero duplicatur [illegible] *nna*, ut duplex *nn*.

[illegible] *Pa*, ut *p* Latinorum; aliquando vero in medio, vel in fine dictionis pronuntiatur, tamquam *b*; [illegible] ut duplex *pp*.

[illegible] *Ppha* duplex *pp* cum impetu, & aspiratione.

[illegible] *Ba*, ut *b* Latinorum.

[illegible] *Bbha*, ut duplex *bb*; efformatur ex inti-

intimis, atque cum vi, & aſpiratione profertur.

മ *Ma*, ut *m* Latinorum; മ്മ *mma* duplex *mm*.

ജ *Ja*, ut *j* conſonans Latinorum, ജ്ജ ut duplex *ija*.

ര *Ra*, ut *r*; dulcitex tamen, & tenerrime profertur prope dentes, iiſdem quaſi compreſſis.

ല *La*, ut *l* Latinorum clare; ല്ല ut duplex *ll*.

വ *Va*, ut *v* conſonans Latinorum, aliquando ut *b*; ſic വിരൽ *birèl* digitus; വിഷം *biſzam* virus; വ്വ ut duplex *vv*.

ശ *Scia*, ut *c* Gallico ore prolatum.

ഴ *Sza* inter *ſ*, & *z* pronuntiatur, inflexa ad palatum lingua cum aliquo ſibilo.

സ *Sa*, ut *ſ* Latinorum formatur prope dentes, quaſi ſibilando; സ്സ *ſsa* duplex *ſs*

ᔕ *Ha*, ut *h* Germanico ore prolatum.

ᔑ *La* est quoddam genus *l*, quod inflexa omnino ad palatum lingua crassiori sono efformatur; ᔑᔑ duplex *ll*.

ᔖ *Kcia*, retracta lingua, & ad palatum inversa cum impetu, & aspiratione profertur.

ᔐ *Za*, quasi ʒ Latinorum, dentibus, labiisque vix apertis pronuntiatur, retracta tantillum lingua.

ᔓ *Ra*, ut *r* Latinorum, asperum valde, & durum; si vero haec littera hoc modo ᔓᔓ duplicetur, efformatur duplex *tt*, quod effertur compressis quasi dentibus, lingua ipsos impellente.

Haec dicta sufficiant de litterarum vi, & pronuntiatione; genuinus enim ipsarum sonus non scriptis, sed voce est aquirendus. Quod vero spectat ad syllabas binis, ternis, atque quaternis litteris invicem connexas; quae a tergo, vel subtus nectuntur litterae, nativum conservant sonum; ceterae autem dimidiatae tantum, & quasi

quasi mutae proferuntur, sicut apud Latinos *stramen*, *spectrum*, *psittacus*, &c.

C A P. I X.

De litteris in Malabarica Lingua deficientibus:

INdorum Linguae, si cum Latina conferantur, aliquibus carent litteris, uti accidit in Sinensi, Iaponica, Siamensi, Tibetana, Tamulica, Peguana, Marastica, Telugica, Grandonica, Canara, Gutzeratica, Brammhanica, Indostana, Ziglesica, Wartica, aliisque. Hoc idem accidit in Lingua Malabarica; in hac enim quinque deficiunt Latinorum litterae, nempe *F*, *Q*, *Y*, *X*, *Z*. Nullam vero habent litteram aequalis, vel consimilis potestatis, qua suppleant *F* Latinorum: unde in ipsius locum sufficiunt litteram *p*, quo nihil absurdius; diversum enim omnino reddit sensum, ac multoties nativae significationi contrarium; nam si Malabares deberent dicere *fax*, pronuntiarent *pax*; tum etiam pro *factum* dicerent *pactum*; pro *favor*, *pavor*; pro *fictus*, *pictus*; pro *fluit*, *pluit*, & sic de ceteris.

At litteram *Q* supplent ipsorum littera *ka*, vel *kka*; pro *X* substituunt *scia*,

ſcia, vel ക്ഷ *ksa*; loco ϒ ſcribunt conſonantem *j* hoc modo ജ *j*, vel ജ്ജ *ij*; in locum demum litterae deficientis Z adhibent ഴ *za*. Sed de his ſatis, ſuperque.

C A P. X.

De Notis Numeralibus Malabarum.

NUnc vero nihil aliud ſupereſt nobis, quam ut Malabarenſium notas arithmeticas, ac nomina tradamus, quod quidem pro maiori Lectoris commodo ad huiuſce Alphabeti noſtri finem praeſtandum ſatius duximus; ac ita omnes numerorum figuras, nomina, atque poteſtatem octo diſtinctis Tabulis ad calcem reiecimus.

Cum autem Malabares complures quoque notas, atque figuras habeant, quibus unitatem minutiſſime ſubdividunt, menſuras, ac nummos diſtinguunt, annos, menſes, atque dies deſignant; hiſce relictis, quae Evangelii Praeconibus nullo modo videntur neceſſaria; quatuor tantum, quae magis in uſu ſunt, unitatis ſubdiviſiones ſpeciminis ergo hic tradam, ſequenti modo:

NOTAE NUM

AD

Figura.	*Nomen.*	
൧	ഒന്ന്	1
൨	രണ്ട്	2
൩	മൂന്ന്	3
൪	നാല്	4
൫	അഞ്ച്	5
൬	ആറ	6
൭	ഏഴ	7
൮	എട്ട	8
൯	ഒൻപത	9
൧൦	പതിനൊന്ന	17
൧൧	പതിനെട്ട	18

௫	கால்	kál	$\frac{1}{4}$
௨	ஈரா	arà	$\frac{1}{2}$
௩	முக்கால்	múkkál	$\frac{3}{4}$
௧	ஈராக்கால்	arakkál	$\frac{1}{8}$ &c.

C A P. X I.

Signum Crucis, Oratio Dominica, Salutatio Angelica, Symbolum Apostolorum, ac Praecepta Decalogi.

CUM alicuius Linguae elementa tradun-tur, semper aliquae eiusdem lucubra-tiunculae subnecti solent, quibus Tiro in legendo exerceatur. Hinc nos modo Chri-stianam Catechesim, amotis profanis, ex laudabili, acceptoque iam instituto propo-nimus, atque eam sane, adnexa litterali Latina versione, ut quae sit Malabarensium syntaxis, facile deprehendatur. Quare sit primo

SIGNUM CRUCIS.

ஸ்ரீவிக்ரமஸ்லிவாடெஈடயி

Sciuddhamána	*slivádé*	*adejá-*
Sanctae	Crucis	signum

lattál	*nammudè*	*ſciátrúkkelil*	*ni-*
per	noſtrum	inimicis	ex

nna	*nammè*	*rekcikkà*	*nammudè*	*Tambu-*
	nos	libera	noſtrum	Deus

ráne	*Bávádejum*	*Putrén-*
	Patris &	Filii

dejum	*Rrúhádákkudéſciádejum*	*ná-*
&	Spiritus Sancti &	no-

mattál	*ámen*
mine in	amen.

Oratio Dominica.

Agáſcianghelil	*irikkunna*
Caelis in	qui ſtas

gnangelude	*Bávà*	*nintirunámam*
noſtrum	Pater	tuum nomen

ശുദ്ധമാകപ്പെടെണം നിന്റെ നാമം

ſciuddhamàgappedénam *nindè* *rá-*
ſanctificetur, tuum re-

ഇ്രികം വരെണം നിന്റെ നാനകിന്മ

gidàm *varénam* *nindè* *tiruma-*
gnum adveniat tua volun-

സ്സ്ണ്ണകാശാകിലെപോലെ ഭൂ

neſſa *ágáſciattilè* *póle* *bbhú-*
tas caelo in ſicut ter-

മിയിലും ണ്ണെകെണം ഞങ്ങളുടെ

miilum *ághenam* *gnangheludè*
ra in & fiat noſtrum

ന്നന്നെന്നപ്പം ഇന്നെ ഞങ്ങൾക്ക

annannè *appam* *inna* *gnanghelkka*
quotidianum panem hodie nobis

കടിക്കെ ഞങ്ങളുടെ കടപ്പുകാരനെ

tarigà *gnangheludè* *kadappukkáreró-*
da noſtrum cum debitori-

ന്നടങ്ങെ ഞങ്ങൾ പൊറുക്കുന്നപോലെ

da *gnanghèl* *porukkunna* *póle*
bus nos dimittimus ſicut

ഞങ്ങളുടെകടപ്പുകൾക്കുഞങ്ങൾ ക്കും

gnanghelude kadappughel gnangeló-
nostrum debita nobiscum etiam

ദുംപൊറുക്കുഞങ്ങൾക്കുപരീക്ഷയി

dum porrukkà gnanghele parikcie-
dimitte nos tentationem in

ലുംപുകിക്കല്ലാതെയുവിശെഷി ച്ചു

lum pùghikkelláje viscieszíccia
noli inducere sed

തിന്മെയിനിന്നുഞങ്ങൾക്കു രക്ഷി

tinmeilnina gnanghele rekci-
malo ex nos li-

ച്ചുകൊൾകആമെൻ

tciù kolgà ámen
bera amen.

SALUTATIO ANGELICA.

നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമെ കൎത്താവു

Nanmà nirreggna Marriamè Karttáva
Gratia plena Maria Dominus

നിന്നൊടുസ്തുതി സ്ത്രീകളിൽ

ninóda suatuam Strighelil
tecum salve mulieribus in

വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവേൽ നീ നിന്റെ

váſłappettavél nìe nindè
benedicta tu tui

വയറിലെഫലമായ യേശു

bajettilè pphalam ája Iſo
ventris fructus qui eſt Ieſus.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതും ശുദ്ധമാന മറിയ

váſłappettadum ſciuddhamána Marria-
ſit benedictus & Sancta Maria

മെ തമ്പുരാന്റെ അമ്മേ പെ

mè Tanburánde ammè de-
Dei Mater pec-

ക്കാരായ ഞങ്ങളായ നമുക്കു വേണ്ടി

ſzakkárer ája gnanghelkka vendì i-
catores qui ſumus nobis pro

ഇപ്പോഴും ഞങ്ങടെ മരിപ്പു നേരത്തു

pp zum nammudè marippu nérattum
nunc & noſtrum mortis hora &

തമ്പുരാനോടു അവേക്കിച്ചിയ

Tanburánóda avekciccin
cum Deo ora

കൊൾകാമെൻ

kolgà ámen
amen.

SYMBOLUM APOSTOLORUM.

ആകാശവും ഭൂമിയുംസൃഷ്ടിച്ചവ

Agaſciavum bbhúmium ſruſzticcia ſa-
Caelum & terram & qui creavit

ർവ്വതും കൈവാങ്ങുന്ന പിതാവായ തമ്പു

ruvadum kájánda Bávà Tanbu-
omnipotentem Patrem Deum

രാൻ മേലും വിശ്വസിക്കുന്നു

ràn mélum biſciuvaſikkunnen
ſupra credo

തന്റെ പുത്രൻ ഒരുവൻ നമ്മു

tandè Putrèn oruvèn nammu-
eius Filium unicum no-

ടെ കർത്താവായ ഈശോ മിശിഹായെ

dè karttáva Iſo Miſcihà mé-
ſtrum Dominum Ieſum Chriſtum

ലും വിശ്വസിക്കുന്നു ഈ പുത്ര

lum biſciuvaſikkunnen i Putrèn
ſupra & credo iſte Filius

സ്തുമിക്കുന്നു ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചായി

Sciuddhamána Rúhádakkudaſciáyá-
Sanctum Spiritum per

ലങ്ങനിക്കപ്പെട്ട കന്യസ്ത്രീ മറിയത്തിൽ

le genikkappetta Kaniá ſtrì Marriattil
conceptus Virgine Maria

നിന്നു പിറന്നു പന്തിയൊസ്സിൽ

ninna piranna Pantioſá Pi-
ex natus eſt Pontii Pi-

ലാത്തൊസിന്റെ നാളുകളിൽ

láttóſindè nálughelil
lati diebus in

ദുഃഖപ്പെട്ടു കുരിശിന്മേൽ പതിക്കപ്പെട്ടു

dukkhappeta kuriſcinmèl padikka-
paſſus cruci affixus

പ്പെട്ട മരിച്ചു അടക്കപ്പെട്ടു പാതാളത്തിൽ

ppetta mariccia adakkappetta pádálan-
mortuus ſepultus inferos

ഇങ്ങിറങ്ങി മരിച്ചവരുടെ

gelil errenghi maricciaveru-
in deſcendit mortuorum

ടെ ടെ ഇ ഈ ന്നി ന്നാ ന്നാ ം ന്നാ ൽ ഉ

de ideil ninna múnnàm nàl u-
medio ex tertia die re-

ഇ ഴ്ക ണ്ണ ുക്കാ ശ ങ്ങ ിൽ ഈ ക്ക ുറ ച്ചെ

ijrtta ágáſciangbelil karejé-
ſurrexit. Caelos in aſcendit

റി ബ ാവ ാ ക്കം ടെ ുന്ന ാ ടെ ുറവ ല

rri Bávà Tanburánde vala-
Patris Dei dextera

ത്ത ാ ഗ ത്ത ു ഇ ി ക്കു ന്ന ു അ ി ട െ

tta bbhágatta irikkunnu avide
in ſedet inde

ന്ന ാ ഉ ജ ി ന്ന വ ന്ന ും മ ി ച്ച ി വ ന്ന

ninna uijravcrejum maricciavere-
vivos & mortuos &

ും ി ധ ി പ്പ ാ ൻ വ ന്ന ു മ െ ന്ന ു ി

jum biddhippàn varumenna bi-
iudicaturus veniet cre-

ശ ി സ ി ക്കു ന്ന ു ം ശ ു ദ്ധ മ ാ ന ം റ ൂ ഹ ാ ദ

ſciu vaſikkunnen Sciuddhamána Rúháda-
do & Sanctum Spiri-

കുദശാമെലും വിശ്വസിക്കുന്നേൻ

kkudaſcià mélum biſciuvaſikkunnen
tum ſupra & credo

ശുദ്ധമാനകത്തോലിക്കപള്ളിയും

Sciuddhamána Katolikka pallijum
Sanctam Catholicam Eccleſiam &

പുണ്യവാളന്മാരുടെഒരിംബാ

puniaválenmárude orimbá-
Sanctorum communionem &

ടംപിഴകളുടെപൊറുതിയുംമരി

dum pizaghelude porrudijum mari-
peccatorum remiſſionem & mor-

ച്ചവരുടെഉയിർപ്പുംഎന്നന്നേക്കു

cciaverude uijrppum ennannekku-
tuorum reſurrectionem & in aeternum

മുള്ളജീവിതവും ഉണ്ടെന്നുംവിശ്വസി

mullà áiſſum undennum biſciuvaſi-
quae eſt vitam & eſſe cre-

ക്കുന്നേൻ ആമെൻ

kkunnen ámen
do amen.

൨ ഒരുവൻതമ്പുരാനെവണ്ണി

Oruvèn *tanburáne* *vanni-*
Unum Deum

ച്ചിക്കുംപിടുന്നതു

ccia kunbidunada
cole.

൫ തംപുരാൻതിരുനാമം

Tanburánde *tirunámam*
Dei nomen

കൊണ്ടുവെലാസത്യം

konda *velàl* *ſatiam*
per in vanum ne

ചെയ്യാതെ

ccjáde
iures.

൩ ഞായറാഴ്ചക്കുംപെരുന്നാ

Gnárrázcciaghelum *perunálughe-*
Dies Dominicos & festos dies

ളുക്കുംശുദ്ധമെകൈക്കൊൾക

lum *ſciuddhamè* *kolgà*
& ſanctifica.

൮ അപ്പനയും അമ്മനയും ബ

Appéncjum *ammónejum* *be-*
Patrem & matrem &

ഹമിനിച്ചുകൊള്ക

humánicciu *kolgà*
honora.

൯ കൊല്ലരുതെ

Kolláde
Non occides.

൧൦ പെരുത്തടിയരുതെ

Perettadijáde
Non moechaberis.

൧൧ കക്കരുതെ

Kakkáde
Non furaberis.

൧൨ പുളിക്കസാക്ഷി നില്ലരുതെ.

Pulikka *sákci* *nilláde*
Falsitati testis non assistas.

൧൩ ഞാരാണെറാടിയവളെ

Aránde *bbháriávele*
Alterius mulierem

അവെക്കിരാതെ

avekciráde,
non concupiſces.

III. അന്യരാതെ വസ്തു അവെ

Aránde *vaſtu* *avek-*
Alterius rem non con-

ക്കിരാതെ

ciráde
cupiſces.

Nota hic curſim, in hiſce Orationibus, ſicut & in aliis, quae ad Religionem pertinent, uti Malabares multis vocibus ex Syriaca lingua deſumptis; cum enim a vetuſtiſſimis temporibus Malabares Chriſtiani, Sancti Thomae nuncupati, utantur in ipſorum Liturgia Lingua Syriaca; hinc quae ſacratiora ſunt, quaeque Malabarice exprimi haudquaquam poſsunt, vocibus ex Syro, vel Chaldaeo deductis explicare conſuevere.

F I N I S.